

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-9-14

Druk nr 2203
Warszawa, 3 marca 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Skarbu Państwa.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami

Art. 1. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. Nr 84, poz. 700, z 2010 r. Nr 57, poz. 358 oraz z 2012 r. poz. 951) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inwestycje w zakresie terminalu realizują: Urząd Morski w Szczecinie, Zarząd Morskich Portów Szczecin i Świnoujście spółka akcyjna z siedzibą w Szczecinie, Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie oraz Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu.”,

b) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) Polskie LNG spółka akcyjna z siedzibą w Świnoujściu: budowa, w tym rozbudowa, nadbudowa oraz przebudowa terminalu.”;

2) w art. 6:

a) w ust. 1:

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaną zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238), z uwzględnieniem art. 19 – jeżeli jest ona wymagana;”,

– uchyla się pkt 7,

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) mapy z projektami podziału nieruchomości, w przypadku konieczności dokonania podziału nieruchomości, sporządzone zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne;”,

- pkt 10 otrzymuje brzmienie:
„10) wskazanie ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości wskazane zgodnie z pkt 9;”,
- w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:
„14) wypisy z rejestru gruntów wraz z wyrysami z mapy ewidencyjnej dla terenu objętego wnioskiem.”,

b) w ust. 3:

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) organu właściwego w sprawach terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych – w odniesieniu do terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych;”,
- pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe – w odniesieniu do gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa;”,
- po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:
„7a) właściwego organu nadzoru nad gospodarką leśną – w odniesieniu do gruntów leśnych innych niż określone w pkt 7;”,
- w pkt 14 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 15 w brzmieniu:
„15) ministra obrony narodowej – w odniesieniu do inwestycji mogących oddziaływać na tereny zamknięte niezbędne dla obronności państwa, ustalone na podstawie ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz na ich strefy ochronne, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, z późn. zm.¹⁾).”;

3) w art. 8:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) wnioskodawcę, wysyłając zawiadomienie na adres wskazany we wniosku;”,

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i 1445 oraz z 2013 r. poz. 21, 405, 1238 i 1446.

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pozostałe strony, w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji w zakresie terminalu, na stronach internetowych urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim; w obwieszczeniu zamieszcza się oznaczenia nieruchomości objętych wnioskiem według katastru nieruchomości oraz numery ksiąg wieczystych, które zgodnie z danymi zawartymi w ich dziale pierwszym są prowadzone dla tych nieruchomości, a także informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy;”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, do zawiadomienia właściciela lub użytkownika wieczystego o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio.”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy po doręczeniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu,
- 2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem, o którym mowa w pkt 1, wskutek innego zdarzenia prawnego

– nabywca, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1, nabywca i zbywca, są zobowiązani do zgłoszenia właściwemu wojewodzie danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego.”

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3 i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.”;

4) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Nieuregulowany stan prawny nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub brak danych w katastrze nieruchomości pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz wydania i doręczenia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu oraz zawiadomienia o jej wydaniu.

2. Przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć także sytuację, kiedy dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje, a spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku.”;

5) w art. 12:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu zawiadomienie o wydaniu decyzji wysyła się na adres określony w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, do zawiadomienia właściciela lub użytkownika wieczystego o decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, ust. 1 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.”,

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ust. 1, 1a i 2 stosuje się odpowiednio do doręczenia i zawiadomiania stron o decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wydanej przez organ wyższego stopnia.”;
- 6) w art. 14:
 - a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wpisy, o których mowa w ust. 1, dokonywane są na wniosek złożony przez właściwego wojewodę.”,
 - b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu wiąże zarządcę drogi wydającego zezwolenie na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym uzbrojenia terenu, wchodzącego w skład inwestycji w zakresie terminalu. Zarządca drogi wydaje zezwolenie w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku.”;
- 7) w art. 15:
 - a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do postępowania w sprawie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu przepisy art. 5 ust. 3, art. 7, art. 8 ust. 1 i 1a, art. 9 oraz art. 12 stosuje się odpowiednio.”,
 - b) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Do inwestycji w zakresie terminalu nie stosuje się art. 32 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego.

7. Zmiany oznaczeń w katastrze nieruchomości, dotyczące nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, dokonane po wydaniu tej decyzji, wynikające w szczególności z podziału nieruchomości, scalenia i podziału nieruchomości, scalenia i wymiany gruntów lub aktualizacji operatu ewidencyjnego, nie stanowią przeszkody do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.”;
- 8) art. 16 i art. 17 otrzymują brzmienie:

„Art. 16. 1. W pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu wojewoda zezwala, w zakresie niezbędnym do realizacji inwestycji, na usunięcie drzew lub krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. Zezwolenie nie jest wymagane na usunięcie drzew lub

krzewów, o których mowa w art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Do inwestycji w zakresie terminalu nie stosuje się przepisów rozdziału 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z wyjątkiem art. 84–89 tej ustawy.

2. Wniosek o wydanie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu w przypadku, o którym mowa w ust. 1, powinien dodatkowo zawierać:

- 1) inwentaryzację znajdujących się na terenie objętym wnioskiem drzew i krzewów, na usunięcie których wymagane jest zezwolenie, z wyszczególnieniem gatunku, obwodu pnia drzewa mierzonego na wysokości 130 cm oraz przeznaczenia i dotychczasowego sposobu wykorzystania terenu, na którym rosną drzewa i krzewy;
- 2) plan gospodarki zielenią, jako część projektu zagospodarowania działki lub terenu, w którym określa się przyczynę i termin zamierzonego usunięcia drzew lub krzewów, wielkość powierzchni, z której zostaną usunięte krzewy, oraz informacje dotyczące planowanego zastąpienia ich innymi drzewami lub krzewami.

3. Wojewoda może w pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu nałożyć obowiązek przesadzenia we wskazane miejsce drzew lub krzewów objętych zezwoleniem na usunięcie lub zastąpienia ich innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów.

Art. 17. 1. Pozwolenie na użytkowanie inwestycji w zakresie terminalu wydaje wojewoda na zasadach i w trybie uregulowanym w Prawie budowlanym, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Przepis art. 5 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Wojewoda zobowiązany jest przeprowadzić obowiązkową kontrolę przed upływem 14 dni od dnia doręczenia wniosku o wydanie pozwolenia na użytkowanie. O terminie obowiązkowej kontroli wojewoda zawiadamia inwestora w terminie 7 dni od dnia doręczenia wniosku.”;

9) w art. 18:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli realizacja inwestycji w zakresie terminalu wymaga wydania pozwolenia wodnoprawnego, pozwolenie to wydaje marszałek województwa w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku o jego wydanie.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stan prawny nieruchomości, o których mowa w art. 132 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, ustala się na podstawie ksiąg wieczystych, a siedziby i adresy właścicieli i użytkowników wieczystych określa się według katastru nieruchomości. Przepisy art. 8 ust. 1 i 1a, art. 11 i art. 12 stosuje się odpowiednio.”,

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Przepis art. 127 ust. 7a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne ma zastosowanie również w tych postępowaniach, w których liczba stron nie przekracza 20. Do stron, o których mowa w art. 127 ust. 7a pkt 3 i 4 tej ustawy, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.

2b. W sprawach określonych w ust. 1, w stosunku do:

- 1) wnioskodawcy, stosuje się odpowiednio art. 8 ust. 1 pkt 1;
- 2) strony, o której mowa w art. 127 ust. 7a pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, stosuje się odpowiednio art. 8 ust. 1 pkt 2 i ust. 1a oraz art. 12.”,

d) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku niewydania decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 1, organ wyższego stopnia wymierza marszałkowi województwa, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę w wysokości 1.000 zł za każdy dzień zwłoki.”;

10) w art. 20:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowią linie podziału nieruchomości w zakresie, w jakim inwestor wystąpił o zatwierdzenie podziału nieruchomości, przedstawiając mapy, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 8.”,

b) dodaje się ust. 14 w brzmieniu:

„14. Z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w ust. 3, 6 i 12 oraz w art. 24 ust. 1, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu.”;

11) w art. 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stanowi podstawę do wydania przez wojewodę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu ustanowionego na nieruchomościach wskazanych w treści decyzji zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8, przeznaczonych na inwestycję w zakresie terminalu, stanowiących własność Skarbu Państwa lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych.”;

12) w art. 23:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu stała się ostateczna, nie dojdzie do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1, wysokość odszkodowania ustala wojewoda w drodze decyzji, w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Odszkodowania z tytułu wygaśnięcia ograniczonych praw rzeczowych w wysokości ustalonej zgodnie z ust. 3, wypłaca się osobom, którym te prawa przysługiwały.”,

c) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Organem właściwym do wypłaty odszkodowań jest wojewoda. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, może pokryć koszty ustalenia wysokości odszkodowań.”;

13) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. W odniesieniu do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, wskazanych zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 8, w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z konserwacją lub usuwaniem awarii, wojewoda w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu ograniczy, za odszkodowaniem, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do

korzystania z tych przewodów i urządzeń. Przepisy art. 124 ust. 2 i 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Decyzje w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

3. Przepis ust. 1 stosuje się z uwzględnieniem warunków wejścia na teren określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji w zakresie terminalu, o ile jest ona wymagana.”;

14) w art. 27:

a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli w terminie 30 dni od dnia, w którym wydano decyzję o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu, nie dojdzie do zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, termin oraz warunki wycinki drzew lub krzewów oraz ich uprzętnięcia ustala wojewoda w drodze decyzji.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do nieruchomości objętych pozwoleniem na budowę inwestycji w zakresie terminalu, innych niż nieruchomości, o których mowa w ust. 1.”;

15) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

„Art. 37a. Wojewoda jest organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 27 ust. 2.”;

16) w art. 38 w pkt 2:

a) lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) budowa gazociągu Lwówek – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw wielkopolskiego i dolnośląskiego,”,

b) lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) budowa gazociągu Gustorzyn – Włocławek – Gdynia wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw pomorskiego i kujawsko-pomorskiego,”,

- c) w lit. j kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. k–z w brzmieniu:
- „k) budowa gazociągu Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw podkarpackiego, świętokrzyskiego, małopolskiego, śląskiego, opolskiego i wielkopolskiego,
 - l) budowa gazociągu Hermanowice – Jarosław – Głuchów – Pogórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw podkarpackiego i małopolskiego,
 - m) budowa gazociągu Tworóg – Kędzierzyn – Zdieszowice – Wrocław wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw śląskiego, opolskiego i dolnośląskiego,
 - n) budowa gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw małopolskiego i śląskiego,
 - o) budowa gazociągu Legnica – Polkowice – Żary wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw dolnośląskiego i lubuskiego,
 - p) budowa gazociągu Kotowo – Zielona Góra wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw lubuskiego i wielkopolskiego,
 - q) budowa gazociągu Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego, lubelskiego i podkarpackiego,
 - r) budowa gazociągu Rembelszczyzna – Mory – Wola Karczewska wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa mazowieckiego,
 - s) budowa gazociągu Gustorzyn – Łódź – Piotrków Trybunalski – Tworóg wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego, łódzkiego i śląskiego,
 - t) budowa gazociągu Wronów – Kozienice – Radom – Piotrków Trybunalski – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw lubelskiego, mazowieckiego, łódzkiego i wielkopolskiego,
 - u) budowa gazociągu Płońsk – Olsztyn wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego i warmińsko-mazurskiego,

- v) budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw opolskiego i śląskiego,
- w) budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Słowackiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw podkarpackiego i małopolskiego,
- x) budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego, podlaskiego i warmińsko-mazurskiego,
- y) budowa gazociągów o średnicy nie mniejszej niż 200 mm i maksymalnym ciśnieniu roboczym (MOP) nie mniejszym niż 5,5 MPa łączących sieć przesyłową z jednostkami wytwórczymi lub jednostkami kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o mocy przyłączeniowej nie mniejszej niż 5000 m³/h wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi,
- z) budowa tłoczni gazu niezbędnych do funkcjonowania gazociągów, o których mowa w lit. a–y, o przepustowości nie mniejszej niż 50 000 m³/h wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.”;

17) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. W przypadku inwestycji towarzyszących właściwy organ rozpatruje wnioski o wydanie koncesji na podziemne bezzbiornikowe magazynowanie substancji w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku. Przepis art. 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.²⁾) w art. 37 w ust. 2 w pkt 14 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 15 w brzmieniu:

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, Nr 143, poz. 963, Nr 155, poz. 1043, Nr 197, poz. 1307 i Nr 200, poz. 1323, z 2011 r. Nr 64, poz. 341, Nr 106, poz. 622, Nr 115, poz. 673, Nr 129, poz. 732, Nr 130, poz. 762, Nr 135, poz. 789, Nr 163, poz. 981, Nr 187, poz. 1110 i Nr 224, poz. 1337, z 2012 r. poz. 908, 951, 1256, 1429 i 1529, z 2013 r. poz. 829 i 1238 oraz z 2014 r. poz. 40.

„15) jest zbywana na rzecz inwestora realizującego inwestycję w zakresie terminalu lub inwestycję towarzyszącą zgodnie z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. Nr 84, poz. 700, z 2010 r. Nr 57, poz. 358, z 2012 r. poz. 951 oraz z 2014 r. poz. ...).”.

Art. 3. 1. Do postępowań dotyczących inwestycji w zakresie terminalu lub inwestycji towarzyszących, o których mowa w art. 2 ust. 2 i art. 38 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyłączeniem art. 8 ust. 3 i 3a oraz art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, które do postępowań takich stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Niewymagalne w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy opłaty za usunięcie drzew i krzewów, o których mowa w art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, 628 i 842), znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, umarza się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4. Przepis art. 8 ust. 3 i 3a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do nabywcy prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, który po doręczeniu poprzedniemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu tej nieruchomości zawiadomienia, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, a przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uzyskał, wskutek innego zdarzenia prawnego niż określone w art. 8 ust. 3 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego tej nieruchomości.

Art. 5. Termin na zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 27 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy zmienianej w art. 1, w przypadku decyzji o pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu, która:

- 1) stała się ostateczna przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wynosi miesiąc od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna;
- 2) nie jest ostateczna w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, wynosi miesiąc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań przejętych przez wojewodów wynosi:

- 1) w 2014 r. – 0 zł;
- 2) w 2015 r. – 300 000 zł;
- 3) w 2016 r. – 21 510 000 zł;
- 4) w 2017 r. – 10 140 000 zł;
- 5) w 2018 r. – 21 050 000 zł;
- 6) w 2019 r. – 13 840 000 zł;
- 7) w 2020 r. – 3 000 000 zł;
- 8) w 2021 r. – 1 500 000 zł;
- 9) w 2022 r. – 6 080 000 zł;
- 10) w 2023 r. – 0 zł.

2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, dysponent środków obniża wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach zgodna jest z planem finansowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Cel obowiązującej ustawy oraz ustawy ją nowelizującej

Ustawa o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, zwana dalej „ustawą”, określa zasady przygotowania i realizacji inwestycji polegającej na budowie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji związanych z jego funkcjonowaniem. Opracowanie ustawy stanowiło realizację wytyczonych przez Radę Ministrów w dniu 13 stycznia 2009 r. „Kierunków działań Rządu na rzecz bezpieczeństwa energetycznego kraju w obszarach gazu ziemnego i energetyki jądrowej”. Jej głównym celem jest zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego kraju poprzez przyspieszenie i usprawnienie procesów planowania, przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji w zakresie budowy terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, zwanego dalej „terminalem LNG”, oraz określonych inwestycji towarzyszących. Objęcie ustawą niezbędnej do funkcjonowania terminalu strategicznej infrastruktury przesyłowej, której brak uniemożliwia realne zabezpieczenie dostaw gazu na terenie kraju, jest realizacją i dopełnieniem pierwotnego i nadrzędnego celu ustawy, tj. ochrony istotnego interesu bezpieczeństwa państwa.

Podstawowym dokumentem dotyczącym bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej jest „Polityka energetyczna Polski do roku 2030” (stanowiąca załącznik do uchwały nr 202/2009 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 2009 r., uaktualniona uchwałą Rady Ministrów nr 157/2010 z dnia 29 września 2010 r.), która określa podstawowe wyzwania stojące przed krajowym sektorem energetycznym. W tym kontekście dokument ten wskazuje na „wysokie zapotrzebowanie na energię, nieadekwatny poziom rozwoju infrastruktury wytwórczej i transportowej paliw i energii, znaczne uzależnienie od zewnętrznych dostaw gazu ziemnego (...)”.

Jednocześnie jako główne kierunki polskiej polityki energetycznej wskazane zostały: wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii oraz rozwój konkurencyjnych rynków paliw i energii, które powinny zostać osiągnięte poprzez zapewnienie alternatywnych źródeł i kierunków dostaw gazu do Polski oraz rozbudowę systemu przesyłowego. W tym obszarze podkreślona została potrzeba wsparcia inwestycji w gazową infrastrukturę liniową, co następować powinno m.in. poprzez „działania legislacyjne,

mające na celu likwidację barier inwestycyjnych, w szczególności w zakresie dużych inwestycji infrastrukturalnych (magazyny, infrastruktura LNG, tłocznie gazu, etc.) oraz inwestycji liniowych”.

W zakresie działań wykonawczych do „Polityki energetycznej Polski do roku 2030” umieszczono:

- budowę terminalu LNG wraz z siecią przesyłową,
- budowę systemu przesyłowego umożliwiającego dostawy gazu ziemnego z kierunków północnego, zachodniego i południowego,
- budowę połączeń międzysystemowych.

W ramach realizacji tego istotnego dla kraju priorytetu od 2009 r. prowadzone są intensywne działania inwestycyjne związane z budową terminalu skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji towarzyszących obejmujących modernizację i rozbudowę systemu przesyłowego w rejonie północno-zachodniej i środkowej Polski. W wyniku realizacji tych zadań już od 2014 r. zwiększone zostaną możliwości importowe o dodatkowe 5 mld m³ gazu. Przygotowanie i realizacja tych istotnych dla krajowej gospodarki przedsięwzięć inwestycyjnych w tak krótkim terminie jest możliwa w głównej mierze dzięki podjętej w 2009 r. przez rząd inicjatywie ustawodawczej zakończonej uchwaleniem przez parlament ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu.

Zaznaczyć jednak należy, iż realizowany obecnie na podstawie obowiązującej ustawy program jest początkowym, ale bardzo istotnym elementem strategii inwestycyjnej w systemie przesyłowym. Docelowo jednak bezpieczeństwo energetyczne w zakresie dostaw gazu do Polski może być wzmocnione poprzez dalszą budowę systemu przesyłowego o dużej przepustowości, który będzie w pełni zintegrowany z systemami gazowniczymi krajów ościennych. Osiągnięcie ww. celu możliwe będzie w wyniku budowy gazociągów międzysystemowych o znacznej przepustowości. Ich realizacja wraz z intensywną modernizacją i rozbudową sieci krajowej zapewni uzyskanie dostępu do nowych kierunków i źródeł dostaw gazu ziemnego, dzięki czemu możliwe będzie dostarczanie gazu do odbiorców po możliwych do zaakceptowania przez gospodarkę cenach.

Ustawa realizuje ponadto Strategię Rozwoju kraju 2020 (przyjętą uchwałą Rady Ministrów nr 157 z dnia 25 września 2013 r.), która zakłada podjęcie działań legislacyjnych, likwidujących bariery inwestycyjne, w szczególności w zakresie dużych inwestycji infrastrukturalnych oraz inwestycji liniowych.

Jako główne działania na lata 2012–2020 przedmiotowy dokument przewiduje wspieranie i rozwój energetycznych projektów infrastrukturalnych, istotnych z punktu widzenia wzmocnienia bezpieczeństwa dostaw surowców energetycznych, w tym m.in. rozbudowę infrastruktury przesyłowej oraz zwiększenie przepustowości terminalu LNG.

W Informacji o wynikach kontroli z dnia 31 lipca 2013 r. Najwyższa Izba Kontroli stwierdziła, że „przy założeniu wzrostu zapotrzebowania na gaz ziemny niezbędne jest wybudowanie odpowiedniej do tego infrastruktury przesyłowej, magazynowej oraz dystrybucyjnej, a ponadto muszą istnieć odpowiednie ilości i o odpowiedniej przepustowości punkty wejścia do przesyłowego systemu gazowniczego. Rozbudowa krajowej sieci przesyłowej jest też konieczna dla realizacji zadań w zakresie dywersyfikacji kierunków importu gazu do Polski, w tym dla rozprowadzenia gazu dostarczanego do budowanego terminalu LNG w Świnoujściu”¹⁾.

Zużycie gazu w Polsce i jego prognozy

W 2012 r. całkowite zużycie gazu ziemnego w Polsce wyniosło – według danych Ministerstwa Gospodarki – 15,8 mld m³. Dostawy gazu z zagranicy uzupełniane były gazem pochodzącym ze źródeł krajowych w ilości 4,4 mld m³, co stanowiło blisko 30% całkowitego zaopatrzenia kraju w gaz ziemny. Całkowite dostawy gazu z zagranicy obejmowały import z kierunku wschodniego (ok. 9 mld m³) oraz dostawy wewnątrzwspólnotowe z Niemiec (1,83 mld m³) i Czech (ok. 550 mln m³), przy czym istotną ich część stanowił import z kierunku wschodniego, realizowany w ramach długoterminowego kontraktu zawartego w 1996 r. pomiędzy Polskim Górnictwem Naftowym i Gazownictwem S.A. (PGNiG S.A.) a OOO „Gazprom Eksport”. Na podstawie tego kontraktu zakupiono 9 017 mln m³ gazu ziemnego, co stanowiło ok. 80% całkowitych dostaw z zagranicy na terytorium Polski. Wielkość sumaryczna tych dostaw z Niemiec i Czech, realizowanych w ramach umów wyniosła 2,4 mld m³,

¹⁾ Informacja o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli z dnia 31 lipca 2013 r. „Rozwój gazowej sieci przesyłowej” (str. 10).

co stanowiło ok. 20% całkowitego przywozu gazu na terytorium Polski. Powyższe pozwala na stwierdzenie, że polska gospodarka jest zależna od gazu z kierunku wschodniego. Przewiduje się, że w najbliższych latach nastąpi dalszy wzrost zużycia gazu w Polsce. Zgodnie z Prognozą zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 roku, będącą załącznikiem do „Polityki energetycznej Polski do roku 2030”, zapotrzebowanie na paliwo gazowe w 2020 r. wyniesie 17,1 mld m³, natomiast w 2030 r. 20,2 mld m³.

Istotny wpływ na wzrost zużycia gazu będą miały potrzeby generowane w ostatnim czasie przez inwestorów z szeroko rozumianego sektora elektroenergetyki zawodowej, w których gaz ma być używany do celów wytwarzania energii elektrycznej niezbędnej do zapewnienia stabilnego rozwoju krajowej gospodarki.

Dotychczasowe problemy związane z dostawami gazu

W związku z rosnącym znaczeniem gazu ziemnego w krajowej gospodarce nie należy dopuścić do powtórzenia się występujących w przeszłości problemów z dostawami gazu z kierunku wschodniego, wynikających między innymi z technicznych ograniczeń systemu przesyłowego Ukrainy, jak również trudniejszych do przewidzenia i przeciwdziałania sytuacji mogących wyniknąć z relacji pomiędzy Ukrainą a Federacją Rosyjską (głównym dostawcą gazu). Wrażliwość polskiego rynku na relacje polityczne i biznesowe w krajach wschodnich ukazała się najwyraźniej na przełomie roku 2008 i 2009, w którym nastąpiło całkowite przerwanie dostaw gazu przesyłanego przez Ukrainę, nie tylko do Polski, ale także do pozostałych państw Unii Europejskiej.

Brak odpowiednich alternatywnych źródeł dostaw (z terminalu LNG, połączeń międzysystemowych) oraz odpowiednio przygotowanej na sytuacje kryzysowe krajowej sieci przesyłowej spowodował ograniczenie w istotnym stopniu możliwości reagowania państwa na zaistniałą sytuację kryzysową. Ówczesna sytuacja została dość powszechnie wówczas odebrana jako realne zagrożenie bezpieczeństwa energetycznego w Unii Europejskiej i udowodniła (w krajach Europy Zachodniej) korzyści płynące z posiadania wielokierunkowych połączeń międzysystemowych, a zwłaszcza tych, które zapewniają dostawy gazu ziemnego bezpośrednio ze źródeł jego wydobycia. Polska próbuje podejmować działania, wzorem innych krajów Unii Europejskiej, uzupełniając krajowe bilanse gazowe poprzez zwiększenie dostaw gazu wydobywanego ze złóż na Morzu Północnym oraz skroplonego gazu ziemnego otrzymywanego ze źródeł pozaeuropejskich.

Analizując kwestię możliwości odbioru gazu z terminalu LNG w maksymalnym przewidywanym dla tego terminalu wolumenie, tj. 7,5 mld m³, uwzględnić należy uwarunkowania jego odbioru w kontekście krajowej sytuacji bilansowej oraz istniejących ograniczeń sieci przesyłowej.

Cechą charakterystyczną zużycia gazu jest jego nierównomierność. Letnie zapotrzebowanie na gaz wynosi ok. 28 mln m³/d, natomiast zużycie zimowe kształtuje się na poziomie ponaddwukrotnie wyższym, osiągając nawet poziom ok. 70 mln m³/d (w zimie 2011/2012 r. – 72 mln m³/d).

Należy ponadto odnotować, że na obszarze Polski istnieją tzw. wyspy energetyczne, tj. regiony o słabo rozwiniętej sieci przesyłowej, które w sytuacji zwiększonego zapotrzebowania uniemożliwiają doprowadzenie gazu w odpowiedniej ilości odbiorcom potrzebującym go. Ewentualne wstrzymanie dostaw gazu z jakiegokolwiek kierunku dodatkowo pogarszałoby tę sytuację.

Jednym z tego rodzaju obszarów jest region południowo-wschodniej Polski. Przy obecnym zapotrzebowaniu ww. obszaru sięgającego ok. 4,2 mld m³, roczny deficyt dostaw gazu do odbiorców kształtować się może na poziomie ok. 1,5 mld m³.

Zgodnie z prognozami ok. 2022 r. (a więc w terminie zakończenia dostaw w ramach kontraktu jamalskiego) zapotrzebowanie na gaz ziemny odbiorców w tym regionie wzrośnie o ok. 2,6 mld m³. Spodziewany deficyt dostaw gazu do tego regionu wzrośnie do około 3,8 mld m³. W celu umożliwienia przesyłania gazu ze źródeł zlokalizowanych w innych częściach Polski konieczne jest usunięcie „wąskich gardeł” w systemie przesyłowym, występujących m.in. na magistralach przesyłowych:

- Odolanów – Tworóg – Pogórska Wola,
- Rembelszczyzna – Wronów – Hermanowice,

a także rozbudowanie innych elementów systemu przesyłowego wskazanych w projekcie nowelizacji ustawy terminalowej.

Należy ponadto zauważyć, że w przypadku braku dostaw z kierunku wschodniego ograniczenia obecnego systemu przesyłowego pozwalają na dostarczenie zlokalizowanym tam odbiorcom (w województwie lubelskim, podkarpackim, małopolskim i świętokrzyskim) surowiec wyłącznie na poziomie ok. 2,7 mld m³. Jest to możliwe przy założeniu, iż maksymalnie 2 mld m³ gazu pochodzić będzie ze złóż zlokalizowanych na południu, a pozostała część pozyskiwana byłaby z podziemnych

magazynów gazu istniejących w tym regionie, tj. w Swarzowie (90 mln m³ pojemności czynnej), Strachocinie (330 mln m³ pojemności czynnej) i Husowie (350 mln m³ pojemności czynnej).

Dostarczenie gazu do tego regionu z kierunku północnego i zachodniego jest realne w sezonie letnim, przy czym jedynie na minimalnym poziomie, w celu napełnienia podziemnych magazynów gazu (z których surowiec jest wykorzystywany w okresach zwiększonego zapotrzebowania, w szczególności w okresie zimowym).

Dokonana powyżej analiza sytuacji na rynku gazu ziemnego w Polsce determinuje potrzebę podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do wprowadzenia ułatwień inwestycyjnych obejmujących przede wszystkim inwestycję w sieci przesyłowe. Zasadnicza rozbudowa infrastruktury gazowej nie może zostać przeprowadzona w stosunkowo krótkim czasie przy zachowaniu obecnego kształtu przepisów regulujących postępowania administracyjne w toku procesu inwestycyjnego. Pozytywne doświadczenia z okresu ponad 3 lat stosowania ustawy terminalowej przekonują o trafności przyjętych w niej regulacji. Nowelizacja ustawy terminalowej oznacza jednocześnie możliwość skorygowania rozwiązań, które w toku ich stosowania okazały się nieoperatywne lub nadmiernie utrudniające przebieg procesu inwestycyjnego.

Regionalny rynek gazu

Kontynuacja intensywnego programu inwestycyjnego w latach 2014–2020 zmierzająca do wybudowania kolejnych ważnych dla kraju gazociągów i połączeń międzysystemowych jest elementem wpisującym się w cele przyjętej do realizacji „Polityki energetycznej Polski do roku 2030”. Do kluczowych priorytetów inwestycyjnych należy budowa i rozbudowa połączeń międzysystemowych na linii północ – południe oraz integracja systemów gazowych przesyłowych w regionie basenu Morza Bałtyckiego. Połączenia te, wraz z rozbudową terminalu skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu i wewnętrznej sieci przesyłowej, stanowiąc będą niezwykle istotne elementy procesu budowy wspólnego regionalnego rynku gazu. Główną rolę w tym procesie odgrywać będzie terminal LNG, który poprzez połączenie systemów przesyłowych będzie mógł również oddziaływać na rynki krajów sąsiednich, wzmacniając stopień integracji rynku i funkcjonujące mechanizmy konkurencyjne.

Nowelizacja ustawy w zakresie realizacji inwestycji towarzyszących terminalowi poprzez mechanizmy ułatwiające pozyskanie wymaganych zgód pozytywnie wpłynie

na rozwój infrastruktury gazowniczej. Realizacja tych inwestycji jest niezbędna do zaspokojenia potrzeb konsumentów, w tym m.in. gospodarstw domowych oraz świadczących podstawowe usługi społeczne (m.in. przedsiębiorstw energetycznych produkujących energię i ciepło).

Tym samym rozbudowa systemu przesyłowego pozwoli na dostawy paliwa na rozwijający się polski rynek gazu, w tym w szczególności do odbiorców z sektora elektroenergetycznego oraz umożliwi odbiór gazu z terminalu LNG w Świnoujściu po jego rozbudowie do docelowej przepustowości 7,5 mld m³/rok (moc umowna ciągła na punkcie wyjścia z terminalu LNG/wejścia do systemu przesyłowego to moc wynikająca z technicznych możliwości odbioru gazu, które dla ww. wielkości wynoszą 984 tys. m³/h), co pozwoli na zwiększenie importu gazu do Polski oraz jego ewentualny późniejszy eksport poprzez rozbudowywane połączenia z innymi państwami (np. Słowacją, Czechami, Litwą). Terminal LNG w Świnoujściu po osiągnięciu jego pełnej zdolności regazyfikacyjnej będzie tym samym stanowił największy punkt wejścia do krajowego systemu przesyłowego. Uwzględniając powyższe, konieczne jest zapewnienie możliwości rozprowadzenia gazu, wprowadzonego za jego pośrednictwem, poprzez gazociągi przesyłowe wysokich ciśnień.

Budowa w pełni funkcjonalnego systemu przesyłowego, zintegrowanego z rynkiem europejskim jeszcze w tej dekadzie, możliwa jest tylko poprzez usprawnienie procesu przygotowania inwestycji, w szczególności w zakresie pozyskiwania dostępu do terenu, a także wzmocnienie organów administracji rządowej w zapewnieniu większej skuteczności procesu wydawania decyzji administracyjnych. Stosowane obecnie rozwiązania prawne zawarte w ustawie skutecznie wspierają proces inwestycyjny. Dlatego też konieczne jest objęcie tą regulacją kolejnych gazociągów, bez których nie będzie możliwe przesyłanie gazu z terminalu LNG do wszystkich części kraju, a także gazociągów międzysystemowych łączących krajowy system przesyłowy z systemami krajów sąsiednich.

Proponowane rozwiązania

Celem proponowanych zmian jest zapewnienie stabilnych ram prawnych obejmujących całokształt procesu inwestycyjnego w zakresie przedsięwzięć związanych z przesyłaniem gazu ziemnego, tak aby możliwe było prowadzenie efektywnej działalności w tym zakresie. Objęcie całokształtu procesu inwestycyjnego w zakresie

niniejszych przedsięwzięć przepisami ustawy pozwoli na redukcję lub ograniczenie istotnych ryzyk inwestycyjnych, a tym samym zwiększy możliwość przygotowania takich inwestycji oraz ich przeprowadzenia w sposób sprawny i efektywny. Jednocześnie ustawa zmierza do zachowania równowagi regulacyjnej pomiędzy interesami inwestorów a interesami innych interesariuszy.

Wymierną korzyścią przyjętych rozwiązań jest fakt, iż nie wprowadzają nowych, specyficznych uregulowań, lecz bazują na szeregu rozwiązań obowiązujących i już sprawdzonych w polskim systemie prawnym. Jak wskazuje bowiem doświadczenie w stosowaniu ustawy, uregulowanie w szczególny sposób procesu inwestycyjnego pozwala na redukcję istotnych ryzyk inwestycyjnych, a tym samym zwiększa możliwość przygotowania realizacji takich inwestycji oraz sprawnego i efektywnego ich przeprowadzenia. Wskazują na to również doświadczenia z innych gałęzi gospodarki, w których zamieszczenie w osobnym akcie prawnym regulacji poświęconych wyłącznie przygotowaniu oraz realizacji inwestycji wpłynęło pozytywnie na przyspieszenie procesów inwestycyjnych.

Inwestycje towarzyszące

Ustawa określa konkretne przedsięwzięcie inwestycyjne, tj. budowę terminalu regazyfikacyjnego gazu ziemnego, i pod kątem jego funkcjonalności przewiduje realizację ściśle określonych inwestycji towarzyszących koniecznych do jego optymalnego wykorzystania.

Każda z inwestycji towarzyszących objęta obecnie obowiązującą oraz projektowaną ustawą ma bezpośredni związek z bezpieczeństwem energetycznym państwa (ich brak spowodować może destabilizację podstawowych funkcji państwa w zakresie zapewnienia paliwa gazowego wszystkim regionom kraju) oraz z budowanym terminalem LNG w Świnoujściu.

Poniżej przedstawiona została charakterystyka poszczególnych inwestycji towarzyszących, z uwzględnieniem ich roli w ujęciu celów realizowanych przez ustawę.

1) Gazociąg Gustorzyn – Włocławek – Gdynia

System gazociągów umożliwi przesył gazu w kierunku północnym, zapewniając możliwość zaspokojenia potrzeb rynku w obszarze oddziaływania tego gazociągu. Układ ten stanowi część wschodniego odcinka Korytarza Północ – Południe.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Układ gazociągów będzie bezpośrednio połączony z gazociągiem Gustorzyn – Odolanów oraz z gazociągiem Szczecin – Gdańsk, poprzez które będzie przesyłany gaz z terminalu LNG i umożliwi jego transport do regionu północnej Polski. System gazociągów Gustorzyn – Włocławek – Gdynia umożliwi zasilenie odbiorców na terenie województw kujawsko-pomorskiego i pomorskiego, gdzie zostali zlokalizowani nowi potencjalni odbiorcy z sektora elektroenergetyki wytwarzający energię elektryczną i ciepło w oparciu o paliwo gazowe. Realizacja tej inwestycji poprawi parametry techniczne istniejącej sieci i dzięki temu wpłynie na wzrost bezpieczeństwa dostaw gazu w tym obszarze, a w szczególności bezpieczeństwo dostaw do rozwijającego się sektora gazowej elektroenergetyki i pozwoli uniknąć wystąpienia sytuacji, w której ze względu na brak wolnej przepustowości uniemożliwione zostanie podłączenie nowych odbiorców. Ponadto projektowany układ gazociągów jest częścią wschodniego odcinka Korytarza Północ – Południe.

2) Gazociąg Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów

System gazociągów stanowi przedłużenie Korytarza Północ – Południe na wschód. Umożliwia przesył gazu poprzez Górny Śląsk i Podkarpacie na Słowację z wykorzystaniem połączenia międzysystemowego Polska – Słowacja.

Realizacja celów ustawy terminalowej

System gazociągów będzie połączony z gazociągiem Lwówek – Odolanów, poprzez który będzie przesyłany strumień gazu ziemnego z terminalu LNG i umożliwi przesłanie gazu w region południowo-wschodniej Polski. Projektowane gazociągi będą zasilać województwa opolskie, śląskie, małopolskie i podkarpackie oraz umożliwią zasilenie ważnych ośrodków przemysłowych, które obecnie głównie dostają gaz z kierunku Ukrainy, gdzie występowały już sytuacje kryzysowe. Układ ma być przygotowany do dwukierunkowego przesyłu gazu w zależności od sytuacji na rynku. Projektowany odcinek systemu będzie dodatkowo wspomagał pracę PMG Strachocina w województwie podkarpackim. Jako południowy odcinek Korytarza Północ – Południe będzie pełnił istotną rolę drogi tranzytowej dla przesyłu gazu z terminalu LNG w Świnoujściu w kierunku Europy Środkowej. Odcinek umożliwi przesyłanie gazu z projektowanych na trasie Korytarza Północ – Południe połączeń Polska – Słowacja,

Polska – Czechy, co wpłynie na poprawę bezpieczeństwa dostaw i integrację rynku gazowego w Europie Środkowej.

3) Gazociąg Hermanowice – Jarosław – Głuchów – Pogórska Wola

Gazociąg ma na celu udroźnienie odcinka starego układu oraz umożliwi dostosowanie do przyszłej reorganizacji funkcjonowania tego układu przesyłowego. Poprawia również bezpieczeństwo eksploatacji.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Gazociąg połączony bezpośrednio z gazociągiem Hermanowice – Odolanów, gazociągiem Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina oraz PMG Strachocina stanowi modernizację systemu Podkarpacia dla poprawy warunków przesłania gazu importowanego do Polski. Będzie współpracował bezpośrednio z PMG Strachocina, w którym będzie mógł być magazynowany gaz otrzymywany z terminalu LNG. Rola PMG będzie szczególnie istotna, gdyż w sytuacji dostaw z terminalu znajduje się on na końcu drogi przesyłu. Gazociąg będzie mógł również przesłać gaz przesłany z terminalu w kierunku Ukrainy lub Słowacji. Projektowany układ gazociągów na odcinku Jarosław – Hermanowice stanowi element Korytarza Północ – Południe jako jego wschodni odcinek.

4) Gazociąg Tworóg – Kędzierzyn – Zdieszowice – Wrocław

Podstawowa nitka Korytarza Północ – Południe. Połączenie układu Lwówek – Odolanów z systemem na Górnym Śląsku. Przedłużenie tego układu stanowić będzie połączenie międzysystemowe Polska – Czechy.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Układ gazociągów będzie połączony z inwestycjami realizowanymi w ramach obowiązującej ustawy terminalowej, tj. gazociągiem granica RP – Wierzchowice, dzięki temu możliwy będzie transport gazu w kierunku zachodniej i południowej Polski. W wyniku integracji tych inwestycji możliwe będzie zasilanie PMG Wierzchowice (będące inwestycją towarzyszącą w obecnie obowiązującej ustawie) w gaz importowany z terminalu LNG. PMG Wierzchowice jest ważnym elementem dla bilansowania systemu przesyłowego w sytuacjach zwiększonego poboru gazu. Gaz z terminalu LNG zmagazynowany w PMG Wierzchowice po wybudowaniu gazociągu będzie mógł być przesłany do odbiorców w południowej i południowo-wschodniej

części Polski. Gazociąg stanowi podstawowy odcinek Korytarza Północ – Południe, który umożliwi podłączenie dużych odbiorców gazu z sektora elektroenergetycznego z Górnego i Dolnego Śląska oraz Opolszczyzny, w tym w szczególności elektrowni Blachownia, jak również zapewni tym obiektom bezpieczeństwo dostaw poprzez sieć przesyłową zasilaną gazem z terminalu LNG. Zdefiniowany układ gazociągów wpisuje się w działania zmierzające do dywersyfikacji dostaw gazu poprzez hydrauliczne połączenie z terminalem LNG, jak również planowanym źródłem dostaw gazu z Czech, wypełniając tym samym cele krajowej polityki energetycznej związanej z zapewnieniem bezpieczeństwa energetycznego.

5) Gazociąg Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń

Rozbudowa istniejącego połączenia międzysystemowego Polska – Czechy. Element Korytarza Północ – Południe.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Gazociąg połączony bezpośrednio z gazociągiem Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów zasili terytorium województwa śląskiego w gaz przesyłany z terminalu LNG. Projektowany gazociąg umożliwi współpracę uruchomionego w 2011 r. połączenia Polska – Czechy w miejscowości Cieszyn z systemem przesyłowym na trasie Korytarza Północ – Południe, umożliwiając transport gazu z terminalu LNG w kierunku z południowej do Europy Środkowej.

6) Gazociąg Legnica – Polkowice – Żary

Zwiększenie przepustowości układu przesyłu gazu w zachodniej części Polski zapewnia bezpieczeństwo dostaw oraz rozwój rynku w rejonie Dolnego Śląska na obszarach województwa dolnośląskiego i lubuskiego.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projektowany gazociąg ma umożliwić przestawienie odbiorców zasilanych aktualnie gazem Lw na obszarach województw dolnośląskiego i lubuskiego na gaz wysokometanowy. Z uwagi na wyczerpujące się złoża gazu zaazotowanego niezbędne staje się zabezpieczenie przyszłych dostaw gazu do odbiorców poprzez modernizację systemu przesyłowego. Połączenie inwestycji z systemem przesyłowym gazu E zlokalizowane jest w Legnicy, gdzie będzie on bezpośrednio przyłączony do sieci umożliwiającej przesyłanie do tego rejonu gazu importowanego z terminalu LNG.

Realizacja tej inwestycji umożliwi przygotowanie regionu do przestawienia odbiorców na gaz wysokometanowy, dzięki temu zapewnione zostanie bezpieczeństwo energetyczne w zakresie dostaw gazu w tej części Polski.

7) Gazociąg Kotowo – Zielona Góra

Zwiększenie przepustowości układu przesyłu gazu w zachodniej części Polski zapewnia bezpieczeństwo dostaw oraz rozwój rynku w rejonie Ziemi Lubuskiej na obszarze województwa lubuskiego.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projektowany gazociąg ma umożliwić przestawienie w przyszłości odbiorców zasilanych gazem Lw na obszarze województwa lubuskiego na gaz wysokometanowy. Z uwagi na wyczerpujące się złoża gazu zaazotowanego niezbędne staje się zabezpieczenie przyszłych dostaw gazu do odbiorców poprzez modernizację systemu przesyłowego dzięki połączeniu z systemem przesyłowym gazu E w Kotowie, który będzie umożliwiał dostęp do źródeł importowych surowca na północy, tj. z terminalu LNG, dzięki bezpośredniemu połączeniu z gazociągiem Lwówek – Odolanów. Realizacja tej inwestycji umożliwi przygotowanie regionu do przestawienia odbiorców na gaz wysokometanowy, dzięki temu zapewnione zostanie bezpieczeństwo energetyczne w zakresie dostaw gazu w tej części Polski.

8) Gazociąg Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina

Konieczność dostosowania do przyszłej reorganizacji funkcjonowania układu przesyłowego w południowo-wschodniej i wschodniej Polsce.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projektowany układ gazociągów będzie bezpośrednio podłączony do gazociągu Hermanowice – Odolanów, Rembelszczyzna – Mory – Wola Karczewska i PMG Strachocina. Układ gazociągów pozwoli zasilić m.in. województwa lubelskie, mazowieckie i podkarpackie w gaz importowany z terminalu LNG dzięki połączeniu z pozostałymi inwestycjami towarzyszącymi. W rejonie wschodniej części Polski przesyłany będzie również gaz pozyskiwany z krajowych źródeł gazu, w tym niekonwencjonalnych, co wymagać będzie odpowiednio dużej przepustowości tego gazociągu. Projektowany odcinek systemu będzie dodatkowo wspomagał pracę PMG Strachocina i jako wschodni odcinek Korytarza Północ – Południe umożliwi przesłanie

gazu z terminalu LNG w Świnoujściu w kierunku Europy Środkowej poprzez nowe połączenia międzysystemowe Polska – Słowacja. Realizacja projektowanego gazociągu wpłynie na wzrost bezpieczeństwa energetycznego wschodniej części kraju oraz na poprawę bezpieczeństwa dostaw i integrację rynku gazowego w Europie Środkowej.

9) Gazociąg Rembelszczyzna – Mory – Wola Karczewska

Element tzw. pierścienia warszawskiego. Zapewnienie bezpieczeństwa dostaw i rozwoju rynku w rejonie Warszawy i Mazowsza.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projektowany system będzie bezpośrednio połączony z gazociągiem Rembelszczyzna – Gustorzyn, poprzez który będzie przesyłany strumień gazu ziemnego z terminalu LNG i umożliwi jego transport w region środkowo-wschodniej Polski, w tym obszar aglomeracji warszawskiej, dzięki czemu zapewni stabilność i bezpieczeństwo dostaw dla obecnych i nowych odbiorców, w tym w szczególności rozwijającego się sektora elektroenergetycznego. W istniejącym systemie przesyłowym została wykorzystana przepustowość w pierścieniu na poziomie 99,9% w wyniku czego uniemożliwiony jest dalszy rozwój rynku, co wymaga pilnych inwestycji w tym regionie. Rozbudowa układu przesyłowego w centralnej części Polski umożliwi pozyskanie gazu przez konsumentów z dowolnego kierunku, w tym importowego z terminalu LNG.

10) Gazociąg Gustorzyn – Łódź – Piotrków Trybunalski – Tworóg

Realizacja celów ustawy terminalowej

Realizacja planowanego układu gazociągów w centralnej części Polski stanowi kontynuację realizowanych już przedsięwzięć infrastrukturalnych zdefiniowanych jako inwestycje towarzyszące w zakresie terminalu LNG. Dzięki rozbudowie systemu przesyłowego w tej części kraju (który będzie połączony z gazociągami Rembelszczyzna – Gustorzyn i Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów) zaistnieją warunki umożliwiające bezpieczeństwo dostaw gazu do rozwijającego się rynku gazu na obszarach aglomeracji warszawskiej i łódzkiej. Poprzez rozbudowany układ przesyłowy odbiorcy zlokalizowani w centralnej Polsce będą mieli możliwość pozyskania gazu z terminalu LNG.

11) Gazociąg Wronów – Kozienice – Radom – Piotrków Trybunalski – Odolanów

Realizacja celów ustawy terminalowej

Zdefiniowany układ gazociągów przesyłowych będzie rozwinięciem budowanych obecnie gazociągów towarzyszących terminalowi LNG w Świnoujściu, umożliwiając transport gazu importowanego z terminalu do Polski centralnej i wschodniej. Realizacja gazociągu (który będzie połączony z gazociągami Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów oraz Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina) zapewni bezpieczeństwo energetyczne w centralnej i wschodniej części kraju, a w szczególności bezpieczeństwo dostaw do rozwijającego się sektora gazowej elektroenergetyki poprzez sieć przesyłową umożliwiającą przesłanie gazu do tej części kraju z terminalu LNG. Jednocześnie planowana magistrala gazowa połączy zachodni i wschodni odcinek Korytarza Północ – Południe umożliwiając przesył gazu importowanego w różnych kierunkach (północ, południe, wschód, zachód).

12) Gazociąg Płońsk – Olsztyn

Gazociąg będzie stanowił połączenie sieci przesyłowej z odbiorcami gazu w rejonie północnej Polski, zapewni bezpieczeństwo dostaw i rozwój rynku na terenie województwa warmińsko-mazurskiego.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projektowany gazociąg będzie bezpośrednio połączony z gazociągiem Rembelszczyzna – Gustorzyn, który jest realizowany w zakresie inwestycji towarzyszących terminalowi LNG, umożliwiającą przesłanie gazu importowanego z terminalu w kierunku północno-wschodniej Polski, dzięki temu zapewni możliwość dalszej gazyfikacji regionu. Działania takie niezbędne są w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw surowca do odbiorców zlokalizowanych w tej części kraju.

13) Międzysystemowy gazociąg Polska – Czechy

Element priorytetu infrastrukturalnego UE – Korytarz Północ – Południe. Dostęp do tzw. Korytarza Południowego. Możliwość eksportu gazu z terminalu LNG.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Budowa połączenia Polska – Czechy pogłębi dalszą integrację rynków europejskich, co stanowi jeden z celów Unii Europejskiej, obejmujących poprawę bezpieczeństwa energetycznego jako kluczowy element gazowego Korytarza Północ – Południe i umożliwi transport gazu poprzez sieć przesyłową zasilaną z terminalu LNG w kierunku krajów Europy Środkowej niemających dostępu do morza i terminali. Gazociąg będzie połączony z gazociągiem Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów, do którego będzie dosyłany gaz z terminalu LNG. W najbliższej przyszłości przewiduje się, że rola gazu jako głównego źródła zapotrzebowania na energię będzie wzrastać, dlatego niezbędna jest budowa dwukierunkowych połączeń i zapewnienie możliwości bilansowania wspólnego wewnętrznego rynku europejskiego m.in. dzięki różnym kierunkom importowym, w tym ważnego źródła dostaw, jakim jest terminal LNG w Świnoujściu.

14) Międzysystemowy gazociąg Polska – Słowacja

Element priorytetu infrastrukturalnego UE – Korytarz Północ – Południe. Dostęp do tzw. Korytarza Południowego. Możliwość eksportu gazu z terminalu LNG.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Nowe połączenie międzysystemowe Polska – Słowacja będzie bezpośrednio połączone z PMG Strachocina w województwie podkarpackim oraz gazociągiem Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów, który umożliwi przesłanie gazu z terminalu w Świnoujściu do południowo-wschodniej części kraju. Jako południowy odcinek Korytarza Północ – Południe będzie pełnił istotną rolę jako droga tranzytowa przesyłu gazu z terminalu LNG w Świnoujściu w kierunku Europy Środkowej. Połączenie to zapewni integrację regionalnych rynków gazu oraz wzrost bezpieczeństwa energetycznego wspólnego rynku gazu.

15) Międzysystemowy gazociąg Polska – Litwa

Element priorytetu infrastrukturalnego UE – BEMIP. Możliwość eksportu gazu LNG i gazu łupkowego do krajów bałtyckich. Zapewni rozwój rynku gazu w północno-wschodniej Polsce.

Realizacja celów ustawy terminalowej

Projekt zakłada integrację regionalnych rynków gazu z rynkiem globalnym m.in. dzięki budowie terminalu LNG w Świnoujściu. Nowe połączenie Polska – Litwa będzie zasilane poprzez gazociąg Rembelszczyzna – Gustorzyn, który będzie stanowić istotną drogę transportową dla gazu przesłanego z terminalu LNG w kierunku wschodniej Polski. Połączenie to umożliwi przesył gazu do województw warmińsko-mazurskiego i podlaskiego umożliwiając tym samym dalszą gazyfikację tych obszarów. Realizacja projektu zapewni dywersyfikację dróg zasilania, wpływając na poprawę bezpieczeństwa dostaw gazu do Polski w przypadku istotnej awarii w krajowym systemie przesyłowym.

W tym kontekście podstawową przesłanką realizacji inwestycji towarzyszących jest zapewnienie możliwości przesłania gazu z terminalu LNG w Świnoujściu do odbiorców na terenie całego kraju w celu umożliwienia skorzystania z tych alternatywnych, niezawodnych i konkurencyjnych dostaw. Duże uzależnienie od dostaw z jednego kierunku (kierunek wschodni) spowodowane brakiem odpowiedniej infrastruktury w zakresie połączeń międzysystemowych powoduje, że system przesyłowy wykazuje dużą wrażliwość na problemy z zapewnieniem ciągłości dostaw. Zachwianie funkcjonowania wewnętrznego rynku gazu, stwarzające zagrożenie dla utrzymania ciągłości dostaw surowca do tzw. odbiorców wrażliwych, chronionych z mocy prawa (gospodarstwa domowe, odbiorców świadczących podstawowe usługi publiczne – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) NR 994/2010 z dnia 20 października 2010 r.) będzie niosło za sobą poważne konsekwencje natury politycznej, ekonomicznej i społecznej. Ponadto brak rozbudowy interkonektorów i wewnętrznego systemu przesyłowego niesie za sobą ryzyko nieosiągnięcia akceptowalnego stopnia dywersyfikacji dostaw. Regulację w zakresie budowy samego terminalu regazyfikacyjnego bez odniesienia do infrastruktury umożliwiającej dalsze przesyłanie gazu należałoby bowiem uznać za niepełną.

Na etapie formułowania pierwotnego tekstu ustawy nie mogły zostać ujęte wszystkie inwestycje towarzyszące, w szczególności te włączane do specustawy na obecnym etapie, z uwagi na brak wystarczających informacji rynkowych, które w tamtym okresie pozwoliłyby na dokładne określenie potrzeb w zakresie budowy inwestycji towarzyszących. Skoro ustawa miała na celu przyspieszenie i usprawnienie procesów planowania, przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji związanych

z korzystaniem z terminalu LNG, to zasadne było wprowadzanie kolejnych inwestycji etapowo. Realizując to założenie w 2010 r., miała miejsce nowelizacja ustawy, która skutkowałą objęciem jej reżimem prawnym dwóch gazociągów relacji: Jeleniów – Dziwiszów, granica Rzeczypospolitej Polskiej (Lasów) – Taczalin – Radakowice – Gałów – Wierzchowice.

Etapy możliwe są do zidentyfikowania na podstawie szczegółowych informacji rynkowych określających miejsca i wielkości zapotrzebowania na gaz (w szczególności na podstawie umów o przyłączenie do sieci gazowej i umów przesyłowych/rezerwacji przepustowości). W tym kontekście szczególnie istotne są potrzeby w zakresie dostaw gazu generowane w ostatnim czasie przez inwestorów z szeroko rozumianego sektora elektroenergetyki zawodowej, w których gaz ma być zużywany do celów wytwarzania energii elektrycznej niezbędnej do zapewnienia stabilnego rozwoju krajowej gospodarki.

Znaczna część nowych projektów jednostek wytwórczych pracujących z wykorzystaniem gazu ziemnego zlokalizowana będzie w południowej i wschodniej części Polski. Z uwagi na ich istotną rolę w zapewnieniu dostaw energii dla potrzeb krajowej gospodarki niezbędna jest odpowiednia rozbudowa systemu przesyłowego, która pozwoli na zapewnienie stabilnych i niezawodnych dostaw gazu do tych obiektów. W chwili obecnej na obszarach południowej i wschodniej części Polski sieć przesyłowa jest najstarsza i nie zapewnia odpowiednich parametrów dostaw umożliwiających ich rozwój. W związku z powyższym wprowadzenie do ustawy realizacji inwestycji w sieci przesyłowe przyczyni się do wyrównywania różnic pomiędzy poszczególnymi rejonami kraju i będzie stanowiło silny bodziec rozwojowy.

Należy podkreślić, iż bez budowy kolejnych gazociągów przesyłowych (ujętych w nowelizacji ustawy) nie będzie możliwości dostarczania gazu odbieranego poprzez terminal LNG w Świnoujściu do odbiorców w tych rejonach kraju.

Podkreślenia wymaga również to, że wiele z obiektów, do których dostarczany będzie gaz infrastrukturą przesyłową wybudowaną na podstawie ustawy, wykorzystuje paliwo gazowe do celów produkcyjnych. Ponadto poza wytwarzaniem energii elektrycznej wytwarzać będą one również ciepło dla potrzeb mieszkańców wielu miast w Polsce. Tym samym znaczenie tych obiektów dla zaspokajania podstawowych potrzeb ludności jest szczególnie istotne.

Podmiotem realizującym inwestycje towarzyszące związane z budową terminalu LNG jest spółka Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. – jednoosobowa spółka Skarbu Państwa, która zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 października 2010 r.²⁾ jest spółką o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa. Jej znaczenie i rolę w zapewnieniu ciągłości dostaw gazu ziemnego do krajowych odbiorców potwierdza „Polityka energetyczna Polski do roku 2030”, która wskazuje Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. jako podmiot odpowiedzialny za realizację zadania 2.16, polegającego na „dywersyfikacji dostaw gazu poprzez budowę systemu przesyłowego”. Nie bez znaczenia w tym kontekście jest fakt, iż ww. podmiot jest jedynym realizatorem inwestycji w gazową infrastrukturę przesyłową w kraju.

Tym samym należy podkreślić, iż wszystkie realizowane przez ww. spółkę inwestycje w rozbudowę sieci przesyłowych nie są wyłącznie inwestycjami stricte komercyjnymi, ale posiadają status inwestycji o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa gazowego państwa oraz jego prawidłowego funkcjonowania.

Spółka Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. obecnie współuczestniczy w inicjatywach unijnych zmierzających do rozwoju infrastruktury gazowej w naszej części Europy. Większość projektów prowadzonych przez Spółkę w zakresie budowy interkonektorów gazowych została uznana przez Komisję Europejską za inwestycje stanowiące przedmiot wspólnego zainteresowania (ang. *PCI – Project of Common Intrest*) i przyczyniające się do zwiększenia zdolności przesyłowych gazu ziemnego do krajów Unii Europejskiej.

Sytuacja w zakresie dostaw gazu oraz nowe wyzwania, przed jakimi stoi sektor gazownictwa, wskazują na dalszą konieczność tworzenia sprzyjających warunków prawnych służących podejmowaniu nowych działań umożliwiających osiągnięcie celów strategicznych, w tym uzyskania odpowiedniej struktury bilansu gazu dla potrzeb gospodarki krajowej.

Uregulowanie w szczególności sposobu procesu inwestycyjnego pozwala na redukcję istotnych ryzyk inwestycyjnych, a tym samym zwiększa możliwość przygotowania

²⁾ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 października 2010 r. w sprawie określenia przedsiębiorstw państwowych oraz jednoosobowych spółek Skarbu Państwa o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 212, poz. 1387 oraz z 2013 r. poz. 1188).

realizacji inwestycji objętych projektowaną ustawą w sposób sprawny i efektywny. Należy podkreślić, że nowelizacja zawiera zamkniętą listę inwestycji nią objętych, co gwarantuje ograniczony czas i zakres jej stosowania tylko do najważniejszych strategicznych inwestycji zapewniających bezpieczeństwo energetyczne kraju w stosunkowo krótkim terminie.

Uzasadnienie szczegółowe – rzeczywisty stan w normowanej dziedzinie oraz różnice pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Przepisy zmieniające

Przepis art. 2 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 doprecyzowuje formę organizacyjno-prawną, pod jaką działa obecnie spółka Polskie LNG. Przepis art. 2 ust. 2 pkt 4 uzupełnia i precyzuje zakres przedmiotowy ustawy w aspekcie możliwości rozbudowy, nadbudowy i przebudowy terminalu.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 6 uzupełnia brzmienie tego artykułu i precyzuje zakres obowiązku załączania do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach tylko do tych przypadków, gdy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, uzyskanie takiej decyzji jest wymagane. W przypadku nieuzupełnienia tego przepisu w istniejącej ustawie istnieje ryzyko uznania, iż przepis nakłada obowiązek uzyskiwania decyzji w każdym przypadku, nawet wtedy, gdy uzyskanie takiej decyzji nie jest wymagane na podstawie innych przepisów.

Usunięty przepis art. 6 ust. 1 pkt 7 odnosił się do pozwolenia wodnoprawnego. W celu zoptymalizowania drogi administracyjnej celowe wydaje się realizowanie pozwolenia wodnoprawnego równoległe z wydawaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Pozwolenie wodnoprawne wymagane jest co do zasady w przypadkach określonych w art. 122 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, z późn. zm.). Uzyskanie pozwolenia wymagane jest m.in. na: szczególne korzystanie z wód, regulację wód oraz zmianę ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającą wpływ na warunki przepływu wody, wykonanie urządzeń wodnych oraz odwodnienie obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych. Pozwolenie wodnoprawne należy uzyskać przed wykonaniem powyższych prac – w praktyce zazwyczaj przed uzyskaniem pozwolenia na budowę.

Ustawa, w przeciwieństwie do większości innych specustaw, dzieli proces inwestycyjny na decyzję o ustaleniu lokalizacji terminalu oraz na pozwolenie na budowę. Nie ma zatem przeszkód, aby postępowanie w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego toczyło się równoległe z postępowaniem w sprawie wydania decyzji o lokalizacji inwestycji.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 8 w nowym brzmieniu doprecyzowuje, że mapy z projektami podziału nieruchomości należy załączyć do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu jedynie w przypadku, gdy wydanie decyzji ma wywołać również skutek w postaci podziału określonych nieruchomości. Wykreśleniu podlega sformułowanie „z uwzględnieniem wskazań, o których mowa w pkt 9–11”. Zmiana w tym przepisie, wraz ze zmianą w zakresie art. 20 ust. 2 ustawy, ma na celu wyeliminowanie wątpliwości w stosowaniu tych przepisów przez organy administracji publicznej. W praktyce część organów uznawała, iż konieczne jest dokonanie podziałów nieruchomości nie tylko w tych przypadkach, gdy przeprowadzane jest wywłaszczenie (art. 20 ust. 3 ustawy), ale również gdy prawo korzystania z nieruchomości zostaje ograniczone zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy.

W art. 6 ust. 1 pkt 10 doprecyzowano przepis statuujący obowiązek zawarcia we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji informacji na temat ujawnionych ograniczonych praw rzeczowych obciążających nieruchomości objęte wnioskiem. Do aktualnego brzmienia przepisu dodano wyraz „ujawnionych”, co wynika z faktu, że nie wszystkie ograniczone prawa rzeczowe wymagają wpisu do księgi wieczystej (np. prawo służebności gruntowej), a w konsekwencji inwestor może nie dysponować wiedzą na temat wszystkich ustanowionych praw rzeczowych. Zasadne jest zatem zobowiązanie inwestora do wskazania jedynie praw ujawnionych w publicznych rejestrach, takich jak księga wieczysta.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 14 uzupełnia brzmienie tego artykułu, rozszerzając listę załączników do wniosków o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji o wypisy z rejestru gruntów wraz z wyrysami z mapy ewidencyjnej dla terenu objętego wnioskiem.

W przepisie art. 6 ust. 3 uzupełniono przepisy ustawy w zakresie opiniowania wniosków o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, wskazując w punktach 4, 7, 7a oraz 15 organy, których opinie należy uzyskać przed złożeniem wniosku

o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji. Dodatkowo przepis art. 6 ust. 3 pkt 15 uzupełnia przepisy ustawy w zakresie opiniowania przez ministra obrony narodowej w odniesieniu do inwestycji mogących oddziaływać na tereny zamknięte resortu obrony narodowej.

Przepis art. 8 ust. 1 pkt 1 uzupełniono o rozwiązanie, zgodnie z którym zawiadomienie wnioskodawcy o wszczęciu postępowania o lokalizacji inwestycji następuje na adres wskazany we wniosku. Przyjęte rozwiązanie ma na celu usprawnienie i przyspieszenie przebiegu postępowania.

Przepis art. 8 ust. 1 pkt 3 wprowadza nowy sposób oznaczenia nieruchomości objętych postępowaniem w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu w obwieszczeniach publikowanych przez wojewodę. Zgodnie z proponowanym przepisem opis nieruchomości będzie dokonywany na podstawie danych ujawnionych w katastrze nieruchomości. Dodatkowo w opisie nieruchomości zostanie wskazany numer księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości objętej wnioskiem. Obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie będzie zweryfikowanie danych ujawnionych zarówno w księgach wieczystych, jak i w katastrze nieruchomości. Numer księgi wieczystej podany w treści obwieszczenia nie zostanie zatem przepisany z danych ujawnionych w katastrze, lecz będzie to właściwy numer księgi wieczystej zweryfikowany po przeprowadzeniu analizy jej treści. Zatem ustalenie stanu prawnego nieruchomości będzie odbywać się na podstawie treści ksiąg wieczystych. Proponowana zmiana ma na celu zapewnienie możliwie kompletnych i aktualnych danych.

Przepis art. 8 ust. 1a uzupełnia rozwiązanie w sytuacji braku ujawnienia w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości poprzez dokonanie powiadomienia w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację inwestycji w zakresie terminalu. Te same zasady będą mogły być stosowane do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

W treści art. 8 ust. 3 wprowadza się zasadę, iż nie tylko w przypadku zbycia własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, ale także innego zdarzenia prawnego skutkującego przeniesieniem własności lub użytkowania wieczystego, po doręczeniu

zawiadomienia, o którym mowa w przepisie, konieczne jest zgłoszenie właściwemu wojewodzie danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. Poprzez posłużenie się normą prawną o szerokiej hipotezie gwarantuje się kompletność regulacji. Zdarzenia prawne, takie jak nieznaną inwestorowi sukcesja generalna praw (w tym własności lub użytkowania wieczystego nieruchomości) lub nieujawnione zasiedzenie nieruchomości nie będą wpływały negatywnie na przebieg inwestycji. Treść ust. 3a określa, iż prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.

Przepis art. 11 ust. 1 precyzuje wpływ nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości oraz braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości objętych wnioskiem, na możliwość prowadzenia postępowania, w tym również na możliwość wydania oraz doręczenia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. W ust. 2 zaproponowano regulację rozszerzającą pojęcie „nieuregulowany stan prawny nieruchomości” o sytuację, gdy dotychczasowy użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje, a spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku. Zaproponowane rozwiązanie pozwala uniknąć zagrożeń dla terminowości realizacji inwestycji objętych zakresem przedmiotowym ustawy. Jest to rozwiązanie funkcjonujące w przepisach innych ustaw, np. w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W przepisie art. 12 doprecyzowano unormowanie stanowiące o sposobie doręczania zawiadomienia o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych decyzją. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem zawiadomienie wysyła się na adres określony w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia. W sytuacji gdy w katastrze brak jest danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, zawiadomienie właściciela lub użytkownika wieczystego następuje w drodze obwieszczenia. Ustanowienie instytucji doręczenia konkludentnego sprzyjać będzie znacznemu przyspieszeniu prowadzonych postępowań administracyjnych. Zmiany dotyczyć będą również postępowania prowadzonego przed organem drugiej instancji. Te same zasady będą mogły być stosowane do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

Przepis art. 14 precyzuje dotychczasowe regulacje w zakresie ujawniania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu w publicznych rejestrach. Zgodnie z dodanym ust. 1a podmiotem uprawnionym i zobowiązanym do ujawnienia zmian w publicznych rejestrach będzie wojewoda. Wskazanie jednego organu administracji jako właściwego do zgłaszania zmian w rejestrach sprzyjać będzie zachowaniu zgodności pomiędzy stanem prawnym a treścią rejestrów publicznych (ksiąg wieczystych i katastru nieruchomości). Aktualnie przepisy ustawy nie regulują kwestii legitymacji czynnej do zgłaszania zmian w treści ksiąg wieczystych. W tym zakresie obowiązuje ogólne odesłanie – art. 30 ustawy – do stosowania przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z przepisami tej ustawy organem właściwym do ujawnienia zmian w treści księgi wieczystej jest starosta lub organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego, na rzecz którego następuje wywłaszczenie. Zgodnie bowiem z art. 123 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami „ostateczna decyzja o wywłaszczeniu nieruchomości stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej. Wpisu dokonuje się na wniosek starosty, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, lub organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli nieruchomość została wywłaszczona na rzecz tej jednostki”. Przepis ten odpowiada pełnemu wywłaszczeniu uregulowanemu w art. 20 ust. 3 ustawy. Z kolei gdy chodzi o instytucję ograniczenia uprawnienia do korzystania z nieruchomości uregulowanego w art. 24 ust. 1 ustawy, wzorowaną na art. 124 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zastosowanie znajdzie art. 124 ust. 7 tej ustawy (zgodnie z art. 24 ust. 1 specustawy przepis art. 124 ust. 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio). Zgodnie z tym przepisem „decyzja ostateczna, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej. Wpisu dokonuje się na wniosek starosty, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, lub organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli zezwolenie było udzielone na wniosek tej jednostki”. Decyzję w zakresie art. 124 ust. 1 wydaje starosta z urzędu lub na wniosek organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego albo inwestora. Przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami należy stosować odpowiednio, co oznacza, iż legitymację czynną do zgłaszania zmian w treści ksiąg wieczystych powinien mieć wojewoda (odpowiednie stosowanie przepisów o staroście). W celu wyeliminowania wątpliwości, jakie miały miejsce w praktyce ujawniania w publicznych rejestrach

skutków wywołanych wydaniem decyzji administracyjnych w oparciu o przepisy ustawy, proponuje się uchwalenie przepisu, w którym zawarte będzie wyraźne upoważnienie dla wojewody w tym zakresie.

Przepis art. 14 ust. 2 wprowadza dodatkową normę, która określa termin na wydanie zezwolenia przez zarządcę drogi na umieszczenie elementów inwestycji w pasie drogowym. Termin ten wynosi 21 dni. Określenie terminu 21 dni ma na celu skrócenie procesu inwestycyjnego. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że inwestycje w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu nie będą lokalizowane w pasach drogowych dróg publicznych, lecz mogą jedynie przechodzić pod nawierzchniami dróg publicznych w przypadku konieczności krzyżowania się z nimi wynikającej z uwarunkowań lokalizacyjnych tej infrastruktury. Natomiast zajęcie pasa drogowego w celu eksploatacji w pasie drogowym uzbrojenia terenu wchodzącego w skład inwestycji w zakresie terminalu, po zrealizowaniu tej inwestycji, będzie odbywać się na podstawie zezwolenia właściwego zarządcy drogi wydanego w trybie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, przy czym inwestor będzie ponosił z tego tytułu opłatę, o której mowa w art. 40 ust. 5 ww. ustawy.

W art. 15 ust. 4 uzupełniono przepis poprzez dodanie rozwiązania przyjętego w art. 8 ust. 1a, które umożliwi prowadzenie postępowania o wydanie pozwolenia na budowę również w tych przypadkach, gdy nieruchomości objęte wnioskiem będą miały nieuregulowany stan prawny lub w katastrze nieruchomości brakować będzie danych osobowych ich właściciela lub użytkownika wieczystego. Proponowane rozwiązanie powinno usprawnić oraz przyspieszyć rozpatrywanie wniosku.

Przepis art. 15 ust. 6 wyłącza stosowanie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane przewidującego konieczność uzyskania zgody ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej przed wydaniem pozwolenia na budowę dla budowy gazociągu o zasięgu krajowym lub jeżeli budowa ta wynika z umów międzynarodowych. Powyższy zabieg stanowi konsekwencję skupienia całości uprawnień decyzyjnych w zakresie procesu inwestycyjnego w wyłącznej właściwości rzeczowej wojewody.

Przepisem art. 15 ust. 7 wprowadza się przepis, który reguluje sytuację, w której ewentualne różnice w oznaczeniach nieruchomości według danych z katastru nieruchomości, dotyczące nieruchomości ujętych w decyzji o ustaleniu lokalizacji

inwestycji w zakresie terminalu oraz w oznaczeniach nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę, nie stanowią przeszkody do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę.

Rozwiązanie to ma zapobiec wątpliwościom interpretacyjnym organu administracyjnego wydającego pozwolenie na budowę w sytuacjach, gdy w okresie pomiędzy wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji a wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę nastąpią zmiany oznaczeń nieruchomości na skutek podziału nieruchomości, scalania i podziału nieruchomości, scalenia i wymiany gruntów lub aktualizacji operatu ewidencyjnego albo innego rozstrzygnięcia lub czynności materialno-technicznej w zakresie oznaczenia geodezyjnego nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji. Z uwagi na długotrwały okres pomiędzy wydaniem tej decyzji a złożeniem przez inwestora wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę (niezbędny dla wykonania prac projektowych oraz uzyskania opinii i uzgodnień), w okresie tym mogą nastąpić zmiany oznaczeń tych działek, które nie powinny skutkować obniżeniem stopnia bezpieczeństwa procesu inwestycyjnego.

Przepisy art. 16 ust. 1–3 mają na celu usunięcie wątpliwości związanych z wzajemnymi relacjami ustawy oraz innych ustaw w zakresie ochrony przyrody. Bezpośrednie odwołanie się do art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody powoduje, że zgodnie z nowym brzmieniem przepisu wyłączony zostanie w sposób jednoznaczny obowiązek uzyskiwania decyzji zezwalającej na usunięcie wskazanych w tym przepisie drzew lub krzewów, a tym samym wyłączony zostanie obowiązek ponoszenia opłat za ich usunięcie (np. w lasach). Intencją ustawodawcy jest uproszczenie procedur administracyjnych i przyspieszenie budowy, nie ma zatem uzasadnienia dla nakładania na inwestora obowiązku ponoszenia dodatkowych opłat za usunięcie drzew np. z terenu lasów, zarówno zarządzanych przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe (PGL Lasy Państwowe), jak i lasów prywatnych. W związku z tym ustępy te zawierają między innymi następujące postanowienia:

- o zwolnieniu z obowiązku uzyskiwania decyzji zezwalającej na usunięcie drzew lub krzewów, o których mowa w art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 14 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, a tym samym o niepobieraniu opłat za ich usunięcie (postanowienia te precyzują dotychczasowe regulacje, uwzględniają dotychczasowy

dorobek judykatury – wyrok NSA z 28.10.2011 r., II OSK 1792/11 oraz dorobek ustawodawcy w zakresie innych specustaw),

- precyzujące rodzaje dokumentów, jakie należy przedłożyć wraz z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę,
- dotyczące możliwości stosowania zastępczych nasadzeń zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody; wojewoda, zezwalając inwestorowi w treści pozwolenia na budowę na usunięcie drzew i krzewów, będzie mógł odroczyć termin uiszczenia opłaty na okres 3 lat, przy czym obowiązek ich uiszczenia po upływie tego okresu będzie uzależniony od zachowania żywotności przez te drzewa lub krzewy (art. 84 ust. 5 i 5a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody).

Przepisy art. 17 ust. 1–2 precyzują tryb i termin wydania pozwolenia na użytkowanie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane z zastrzeżeniem przepisów ustawy, a także wprowadzają ograniczenia czasowe przy przeprowadzaniu obowiązkowej kontroli poprzedzającej wydanie pozwolenia na użytkowanie. Wprowadzone zapisy mają na celu przyśpieszenie procesu inwestycyjnego.

Przepisy art. 18 ust. 1, 2, 2a, 2b i 3 mają na celu usprawnienie postępowań w zakresie wydania pozwoleń wodnoprawnych. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne przewiduje ruchomą właściwość organów w sprawie pozwoleń wodnoprawnych. Omawiane przepisy wskazują natomiast jednoznacznie, że kompetencję w sprawie wydawania pozwolenia wodnoprawnego – w przypadkach inwestycji objętych zakresem ustawy – posiada marszałek województwa (ust. 1). Ponadto omawiane przepisy zawierają odwołanie do art. 8 ust. 1 i 1a, art. 11 oraz art. 12 ustawy dotyczących uproszczeń w zakresie doręczeń dokonywanych właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem oraz regulujących konsekwencje nieuregulowanego stanu prawnego tych nieruchomości lub braku danych w katastrze nieruchomości pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, ich właściciela lub użytkownika wieczystego. Przepisy wprowadzają również limity czasowe dla organu prowadzącego postępowanie. W ust. 2a wprowadzono zasadę, iż przewidziany w art. 127 ust. 7a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne sposób dokonywania doręczeń, a mianowicie doręczenie poprzez obwieszczenie, będzie mieć zastosowanie również w tych

przypadkach, gdy liczba stron nie będzie przekraczała 20 (według ogólnych zasad postępowania w sprawie pozwolenia wodnoprawnego przepis ten znajduje zastosowanie przy liczbie stron przekraczającej 20). Analogiczny sposób doręczeń przewidziano dla stron, o których mowa w art. 127 ust. 7a pkt 3 i 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, tj. dla właściciela urządzeń wodnych oraz uprawnionego do rybactwa. W ust. 2b wprowadzono nowe zasady doręczania zawiadomień oraz decyzji wnioskodawcy oraz właścicielowi wody, o którym mowa w art. 127 ust. 7a pkt 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne. Przepisy te ujednolicają sposób doręczania zawiadomień i decyzji zgodnie z zasadami uregulowanymi dla zawiadomień i decyzji doręczanych w postępowaniu o wydanie decyzji o lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu. Doświadczenie w stosowaniu przepisów ustawy pokazało, iż cel ustawy osiągnięty w zakresie procedowania nad wnioskiem o wydanie decyzji o lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, nie został osiągnięty przy procedowaniu nad innymi, pobocznymi i incydentalnymi decyzjami administracyjnymi. Przedłużające się postępowania w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego uniemożliwiały wystąpienie z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę. W ust. 3 doprecyzowano, iż kara pieniężna za niewydanie decyzji w terminie może być nałożona na marszałka województwa, dostosowując ust. 3 do zmienionego ust. 1.

Przepis art. 20 ust. 2 precyzuje, że podział nieruchomości dokonywany jest w zakresie wniosku inwestora wyrażonego w projektach podziału na mapach składanych wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji.

Przepis art. 20 ust. 14 precyzuje, że inwestor uzyskuje prawo do dysponowania nieruchomościami, o których mowa w ust. 3, 6 i 12 oraz w art. 24 ust. 1, na cele budowlane niezbędne do realizacji i eksploatacji inwestycji w zakresie terminalu oraz inwestycji towarzyszących z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, która zgodnie z art. 34 ust. 1 podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Zmiana art. 22 ust. 1 precyzuje, o jakie nieruchomości chodzi, zawężając do nieruchomości wskazanych w art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy i eliminując wątpliwości interpretacyjne tego przepisu.

Przepisy art. 23 ust. 2 i 7 regulują procedurę ustalania wysokości odszkodowania za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 3, 4 i 12 ustawy, w tym w przypadku braku osiągnięcia konsensusu w zakresie wysokości należnego odszkodowania w trybie przewidzianym w art. 23 ust. 1 ustawy (negocjacje). Ustalenie wysokości odszkodowania w drodze decyzji jest stosowane w polskim ustawodawstwie i zgodne z celem ustawy, tj. przyspieszeniem procesu inwestycyjnego w zakresie inwestycji związanych z budową terminalu LNG. W ust. 2 wskazano termin, po którego bezskutecznym upływie wysokość odszkodowania zostanie ustalona w drodze decyzji administracyjnej. Przepis wprowadza limity czasowe dla organu prowadzącego postępowanie. Określenie terminu 30 dni od dnia wszczęcia postępowania ma na celu skrócenie okresu oczekiwania przez uprawnionego na otrzymanie odszkodowania. W ust. 7 wskazano podmioty, którym odszkodowanie powinno być wypłacone. Propozycja obliczania sumy odszkodowania, jak również określenie podmiotów, którym to odszkodowanie ma być wypłacone, są tożsame z przepisami w obowiązującej specustawie o transporcie kolejowym i nie odbiegają od przyjętych w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Przepisy art. 23 ust. 12 uzupełniają oraz precyzują kwestię wypłaty odszkodowań oraz partycypacji inwestora w kosztach ich ustalenia. Zgodnie z art. 23 ust. 12 dotychczasowej ustawy, organem właściwym do wypłaty odszkodowań jest wojewoda. Obowiązkiem wojewody jest zatem nie tylko wypłata samego odszkodowania, ale również określenie jego wysokości, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, w tym w szczególności przygotowanie i sfinansowanie kosztów przygotowania operatów szacunkowych. W obecnym stanie prawnym istnieje możliwość zawierania przez inwestorów na podstawie art. 132 ust. 8 ww. ustawy odpowiednich porozumień z wojewodami, określających zasady finansowania wynagrodzeń rzeczoznawców majątkowych sporządzających operaty szacunkowe oraz zasady wypłat odszkodowań. Uprawnienie inwestora do ponoszenia ww. kosztów wynika jednak z odpowiedniego stosowania art. 132 ust. 8 ww. ustawy w zw. z art. 23 ust. 12 nowelizowanej ustawy. W celu wyeliminowania konieczności opierania się jedynie na wykładni celowościowej tego przepisu zasadne jest przesądzenie o możliwości ponoszenia tych kosztów przez inwestora w samej ustawie.

Zmiana w przepisie art. 24 ust. 1 doprecyzowuje przepis w obowiązującej ustawie, iż ograniczenie korzystania z nieruchomości wskazane w tym przepisie następuje za odszkodowaniem. Dodatkowo wykreśleniu ulegnie odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 124 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W przepisie tym uregulowane zostało wyłączenie prezydenta miasta na prawach powiatu od orzekania w sprawie odszkodowań. Z uwagi na kompetencje wojewody do wydawania decyzji w oparciu o przepisy specustawy odesłanie do art. 124 ust. 8 było zbędne.

Zmiana w przepisie art. 24 ust. 2 doprecyzowuje, iż obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Obowiązkiem inwestora będzie również poniesienie kosztów związanych z ustaleniem wysokości odszkodowania.

Zgodnie z proponowanym art. 24 ust. 3 uprawnienie do wejścia na teren nieruchomości w celu realizacji inwestycji stosuje się z uwzględnieniem warunków wejścia w teren określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji inwestycji w zakresie terminalu, o ile jest ona wymagana.

Przepis art. 27 ust. 2 zmienia obecny przepis dotyczący kompetencji wojewody do wydania decyzji zastępującej porozumienie z PGL Lasy Państwowe w sprawie warunków i terminu wycinki drzew w lasach zarządzanych przez PGL Lasy Państwowe. Zgodnie z zaproponowaną zmianą decyzja będzie mogła zostać wydana w ciągu 30 dni od dnia wydania pozwolenia na budowę. Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, wojewoda może wydać decyzję po upływie miesiąca od dnia, w którym pozwolenie na budowę stało się decyzją ostateczną. Pomimo więc posiadania przez inwestora prawa do wejścia na grunt i rozpoczęcia prac budowlanych, zanim pozwolenie na budowę stanie się ostateczne rozpoczęcie budowy na gruntach leśnych w praktyce nie jest możliwe.

Przepis art. 27 ust. 5 eliminuje wątpliwości interpretacyjne tego przepisu w zakresie nieruchomości niebędących w zarządzie PGL Lasy Państwowe.

Przepis art. 37a wprowadza regulację, zgodnie z którą administracyjnym organem egzekucyjnym, prowadzącym egzekucje obowiązków o charakterze niepieniężnym, wynikających z wymienionych decyzji, będzie wojewoda (art. 5 ust. 1 – decyzja o lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, art. 15 ust. 1 – pozwolenie na budowę oraz art. 27 ust. 2 – decyzja wojewody zastępująca porozumienie inwestora z PGL Lasy

Państwowe w zakresie obowiązku wycinki drzew). Rozwiązanie to jest spójne z przyjętym przez projektodawcę założeniem, że właściwym trybem dla rozstrzygania spraw w zakresie objętym ustawą jest – co do zasady – tryb administracyjno-prawny. Konsekwentnie zastosowano administracyjny tryb postępowania egzekucyjnego.

W art. 38 pkt 2 doprecyzowuje się nazwę inwestycji towarzyszącej ujętej w lit. d i f oraz proponuje się zmianę pkt 2, który rozszerza listę inwestycji towarzyszących terminalowi regazyfikacyjnemu skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu o następujące projekty:

- budowa gazociągu Hermanowice – Strachocina – Pogórska Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw: podkarpackiego, świętokrzyskiego, małopolskiego, śląskiego, opolskiego i wielkopolskiego,
- budowa gazociągu Hermanowice – Jarosław – Głuchów – Pogórska Wola wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw podkarpackiego i małopolskiego,
- budowa gazociągu Tworóg – Kędzierzyn – Zdieszowice – Wrocław wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw śląskiego, opolskiego i dolnośląskiego,
- budowa gazociągu Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw małopolskiego i śląskiego,
- budowa gazociągu Legnica – Polkowice – Żary wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw dolnośląskiego i lubuskiego,
- budowa gazociągu Kotowo – Zielona Góra wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw lubuskiego i wielkopolskiego,
- budowa gazociągu Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego, lubelskiego i podkarpackiego,
- budowa gazociągu Rembelszczyzna – Mory – Wola Karczewska wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województwa mazowieckiego,

- budowa gazociągu Gustorzyn – Łódź – Piotrków Trybunalski – Tworóg wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw: kujawsko-pomorskiego, mazowieckiego, łódzkiego i śląskiego,
- budowa gazociągu Wronów – Kozienice – Radom – Piotrków Trybunalski – Odolanów wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw: lubelskiego, mazowieckiego, łódzkiego i wielkopolskiego,
- budowa gazociągu Płońsk – Olsztyn wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego i warmińsko-mazurskiego,
- budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw opolskiego i śląskiego,
- budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Słowackiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw podkarpackiego i małopolskiego,
- budowa międzysystemowego gazociągu stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej wraz z infrastrukturą niezbędną do jego obsługi na terenie województw mazowieckiego, podlaskiego i warmińsko-mazurskiego,
- budowa gazociągów o średnicy nie mniejszej niż 200 mm i maksymalnym ciśnieniu roboczym (MOP) nie mniejszym niż 5,5 MPa łączących sieć przesyłową z jednostkami wytwórczymi lub jednostkami kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o mocy przyłączeniowej nie mniejszej niż 5.000 m³/h, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi,
- budowa tłoczni gazu niezbędnych do funkcjonowania gazociągów, o których mowa w lit. a–y w art. 38 pkt 2 ustawy, o przepustowości nie mniejszej niż 50.000 m³/h wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Rozszerzenie listy inwestycji towarzyszących w art. 38 ustawy zapewni uzyskanie możliwości przesyłu gazu z terminalu LNG do wszystkich regionów Polski, a także w ramach Korytarza Północ – Południe przez południową granicę Polski do sąsiednich Czech i Słowacji. Doprowadzi to do integracji rynków gazu w Europie Środkowej,

zwiększając bezpieczeństwo energetyczne Polski i innych krajów Europy Środkowej. Zastosowanie przepisów ustawy pozwoli zrealizować ww. inwestycje w sposób kontrolowany z przewidywanym terminem ich wybudowania w ramach zaplanowanych budżetów.

Budowa tłoczni gazu jest niezbędna do zapewnienia prawidłowego i efektywnego funkcjonowania systemu przesyłowego w celu utrzymania niezbędnego poziomu ciśnienia w gazociągach i zapewnienia możliwości reagowania w sytuacjach kryzysowych i przekierowywania strumieni gazu do rejonów o zwiększonym zapotrzebowaniu lub dotkniętych ograniczeniami w dostawach z wybranych kierunków.

Zgodnie z założeniami terminal LNG w Świnoujściu w pierwszym etapie eksploatacji pozwoli na odbiór 5 mld m³ gazu ziemnego rocznie. Projekt terminalu przewiduje możliwość rozbudowy mocy regazyfikacyjnych do wielkości ok. 7,5 mld m³/rok, które w zależności od zapotrzebowania rynkowego mogłyby zostać udostępnione jeszcze przed 2020 r. Określenie cenzury przestrzennej związanej z realizacją ww. projektu powinno być rozpatrywane przy założeniu osiągnięcia pełnej funkcjonalności terminalu LNG, tj. obsługi regazyfikacji skroplonego gazu na poziomie 7,5 mld m³. Należy podkreślić, iż wskazanie pełnej listy inwestycji towarzyszących w pierwotnym tekście ustawy nie było możliwe, gdyż ewentualna rozbudowa terminalu LNG, a co za tym idzie również infrastruktury towarzyszącej, była uzależniona od zgłoszonego zapotrzebowania na surowiec oraz możliwości jego przesyłu. W chwili obecnej spółka Polskie LNG posiada analizy, z których wynika zainteresowanie odbiorem skroplonego gazu ziemnego przekraczające pierwotne możliwości przeładunkowe terminalu, zgłaszane nie tylko przez podmioty krajowe, lecz również zagraniczne. Jednakże zapewnienie dostępu do globalnego rynku gazu odbiorcom zlokalizowanym w Polsce i w pozostałych krajach Europy Środkowo-Wschodniej jest uwarunkowane rozbudową wewnętrznej sieci przesyłowej, której parametry techniczne na dzień dzisiejszy uniemożliwiają przesłanie całego strumienia gazu odebranego z terminalu LNG i wykorzystanie jego pełnej mocy.

Należy zwrócić uwagę, iż duże zainteresowanie paliwem gazowym jest zgłaszane przez elektroenergetykę. Znajduje to odzwierciedlenie w złożonych do spółki GAZ-SYSTEM S.A. wnioskach o przyłączenie do sieci, które są składane przez przedsiębiorstwa z tego sektora. Zdecydowana większość z nich została złożona po wejściu specustawy

terminalowej w życie.

Odbiór paliwa gazowego przez nowe bloki wytwórcze produkujące zarówno energię elektryczną, jak i ciepło, przypada na lata 2016–2018 i do tego czasu musi nastąpić rozbudowa infrastruktury wewnętrznej. Dzięki ujętemu w projekcie ustawy katalogowi inwestycji towarzyszących uzupełnionemu o nowe inwestycje będzie to możliwe. Należy podkreślić, iż paliwo gazowe jest dobrem podstawowym, którego brak odczułaby jednocześnie większość społeczeństwa. Przedsiębiorstwa energetyczne muszą mieć zapewnioną ciągłość dostaw surowca i na wypadek jakichkolwiek zakłóceń w dostawach z jednego kierunku importowego muszą mieć zapewnione alternatywne źródło dostaw i dzięki rozbudowaniu wewnętrznej infrastruktury współpracującej dodatkowo z tak ważnymi w bilansowaniu niedoborów gazu w systemie podziemnymi magazynami gazu będzie możliwe przesyłanie gazu pochodzącego z dowolnego kierunku importowego do zlokalizowanych w całym kraju przedsiębiorstw zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej i ciepła w oparciu o technologie gazowe.

Budowa w pełni funkcjonalnego systemu przesyłowego, zintegrowanego z rynkiem europejskim jeszcze w tej dekadzie, możliwa jest tylko poprzez usprawnienie procesu przygotowania inwestycji. Dlatego też konieczne jest objęcie tą regulacją kolejnych gazociągów, bez których nie będzie możliwe przesyłanie gazu z terminalu LNG do wszystkich części kraju, a także gazociągów międzysystemowych łączących krajowy system przesyłowy z systemami krajów sąsiednich. W tym kontekście wskazać należy, iż jako punkt wejścia do krajowego systemu przesyłowego terminal nie jest dedykowany konkretnym obszarom terytorialnym państwa, gdyż gaz wprowadzany do sieci za jego pośrednictwem ma mieć przymiot ogólnodostępności. Tym samym nie ma on charakteru lokalnego. Zasięg rozprowadzania zregazyfikowanego w nim gazu będzie obejmował nie tylko obszar całej Polski, ale i krajów sąsiednich, wzmacniając stopień integracji rynku i funkcjonujące mechanizmy konkurencyjne.

W Informacji o wynikach kontroli z dnia 31 lipca 2013 r. przedstawionej przez Najwyższą Izbę Kontroli dotyczącej rozwoju gazowej sieci przesyłowej zwrócono uwagę na istotne braki w zakresie przepisów prawa umożliwiających terminową realizację inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. W raporcie podkreślono wagę problemu dywersyfikacji źródeł i kierunków dostaw gazu ziemnego do Polski oraz związaną z tym potrzebę rozbudowy krajowej sieci przesyłowej, by mogła ona

zabezpieczyć dostarczanie gazu. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli „Rozbudowa sieci przesyłowej jest niezbędna dla odbioru i transportu paliwa gazowego z nowego terminalu LNG. Jest także pożądana, by umożliwić dostawy gazu ziemnego na obszary dotąd niezgazyfikowane. (...) NIK ocenia jako istotną barierę w rozwoju gazowej sieci przesyłowej brak niektórych zmian legislacyjnych, w tym dotyczących przyspieszenia i uproszczenia procesu inwestycyjnego. (...) Brak tych przepisów utrudnia sprawną realizację koniecznych inwestycji infrastrukturalnych w sektorze gazowym, ze szczególnym uwzględnieniem rozbudowy i modernizacji gazociągów przesyłowych.”.

Terminal wraz z infrastrukturą, bez wybudowania której nie będzie on mógł być w pełni wykorzystywany, stanowiąc będą niezwykle istotne elementy procesu budowy wspólnego regionalnego rynku gazu.

Zauważyć przy tym należy, iż w krajowym systemie przesyłowym poza inwestycjami ujętymi w rozszerzonym katalogu inwestycji towarzyszących jest jeszcze około 10 tys. km innych gazociągów, które nie są objęte ustawą terminalową, a które będą współpracować w przyszłości z realizowanymi gazociągami w ramach ustawy.

Rozbudowa katalogu inwestycji towarzyszących znajduje ponadto uzasadnienie we wprowadzonym w dniu 20 października 2010 r. – czyli po uchwaleniu obecnie obowiązującej ustawy z 2009 r. – rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego. Z rozporządzenia wynika, że gaz ziemny jest ważnym elementem zaopatrzenia energetycznego Unii Europejskiej wykorzystywanym do wytwarzania energii elektrycznej i ciepła. Dywersyfikacja dróg i źródeł zaopatrzenia Unii w gaz ma zasadnicze znaczenie dla poprawy bezpieczeństwa dostaw do całej Unii, jak i w poszczególnych państwach członkowskich pozwoli na prawidłowe funkcjonowanie wewnętrznego rynku gazu.

W związku z powyższym należy podkreślić, iż zasadniczym celem ustawy jest budowa terminalu LNG oraz zapewnienie możliwości jego funkcjonowania poprzez pełne jego wykorzystanie. Może mieć to miejsce wyłącznie poprzez umożliwienie przesłania gazu z terminalu poprzez rozbudowaną sieć gazociągów najwyższych ciśnień.

Tym samym rozszerzenie zakresu przedmiotowego projektu ustawy o kolejne gazociągi jest nierozdzielnie związane z realizacją podstawowej inwestycji w powiązaniu z realizacją jego strategicznych celów. W tym zakresie poszerzenie katalogu inwestycji

towarzyszących nie tylko nie wykracza poza pierwotny cel ustawy, ale jest jej zasadniczym elementem.

Zmiana w art. 41 polegająca na usunięciu pkt 1 wynika z faktu, iż odsyłał on do art. 45 ust. 1a nieobowiązującej już ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze. Przepis stanowi, że w przypadku inwestycji towarzyszących właściwy organ rozpatruje wniosek o wydanie koncesji na podziemne bezzbiornikowe magazynowanie substancji w terminie 21 dni od dnia złożenia wniosku. Zgodnie z odesłaniem do art. 7 ust. 3 ustawy do terminu, o którym mowa w tym przepisie, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Przepis art. 2 ustawy nowelizującej wprowadza zmianę w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którą katalog przypadków bezprzetargowej sprzedaży nieruchomości zostanie rozszerzony o sprzedaż nieruchomości na rzecz inwestora realizującego inwestycję w zakresie terminalu lub inwestycję towarzyszącą zgodnie z przepisami ustawy.

Przepisy przejściowe i końcowe

W art. 3 ust. 1 ustawy nowelizującej określono, które przepisy zmienianej ustawy będą miały zastosowanie do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosować się będzie przepisy w dotychczasowym brzmieniu. Rozwiązanie to ma na celu uniknięcie komplikacji proceduralnych, jakie mogłyby wiązać się z określaniem intertemporalnego zakresu stosowania ustawy nowelizującej. Zasadą zatem będzie, iż przepisy w zmienionym brzmieniu znajdą zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy. Wyjątki od tej zasady zostały poczynione wyłącznie w enumeratywnie wymienionych przypadkach:

- art. 8 ust. 3 i 3a – obowiązek zawiadomienia wojewody o zmianie stanu prawnego nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji, ze skutkiem dla postępowań wznawieniowych,
- art. 16 ust. 1 – nowe zasady w zakresie opłat za wycinkę drzew.

Zgodnie z zaproponowaną w art. 16 ust. 1 zmianą polegającą na doprecyzowaniu kwestii rezygnacji z pobierania opłat za wycięcie niektórych drzew i krzewów, konieczne stało się uregulowanie sytuacji prawnej statusu należności powstałych z tego tytułu. Przepis art. 3 ust. 2 ustawy nowelizującej stanowi normę intertemporalną zgodnie z którą należności oraz opłaty za usunięcie drzew i krzewów, o których mowa w art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, posadowionych na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji niewymagalne w dniu wejścia w życie ustawy, ulegają umorzeniu z mocy prawa z dniem wejścia w życie ustawy. Przepis ten będzie mieć zastosowanie do tych wszystkich opłat za usunięcie drzew i krzewów, o których mowa w art. 83 ust. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, których termin płatności nastąpił po dniu wejścia w życie nowelizacji. Umorzeniu nie ulegną te wszystkie opłaty, które stały się wymagalne przed dniem wejścia w życie ustawy. W szczególności umorzeniu nie będą podlegać opłaty w przypadku gdy termin płatności uległ odroczeniu przed dniem wejścia w życie ustawy w związku z nasadzeniami zastępczymi.

Przepis art. 4 wprowadza zasadę intertemporalną związaną ze zmianą brzmienia art. 8 ust. 3 oraz z wprowadzeniem nowego ust. 3a. Celem przepisu intertemporalnego jest uregulowanie sytuacji prawnej właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, który nabył prawo do nieruchomości po doręczeniu poprzedniemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o lokalizacji inwestycji w zakresie terminalu, ale przed dniem wejścia w życie ustawy, w sposób inny niż przez czynność prawną. Przepis ten dotyczy więc przeniesienia prawa własności lub użytkowania wieczystego wskutek innego niż wskazane w art. 8 ust. 3 pkt 1 ustawy w zmienionym niniejszą nowelizacją brzmieniu zdarzenia prawnego.

Przepis art. 5 wprowadza zasadę intertemporalną związaną ze zmianą kompetencji wojewody do wydania decyzji zastępującej porozumienie z PGL Lasy Państwowe w sprawie warunków i terminu wycinki drzew w lasach zarządzanych przez PGL Lasy Państwowe. Termin, po upływie którego wojewoda nabywa uprawnienie, zaczyna biec w stosunku do nieostatecznych w dniu wejścia w życie nowelizacji pozwoleń na budowę, od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej i wynosi miesiąc od tego dnia, zaś w przypadku pozwoleń na budowę, które uzyskały status decyzji ostatecznych przed

dniem wejścia w życie nowelizacji, termin ten liczony jest według dotychczasowych zasad i wynosi miesiąc od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Przepis art. 7 określa termin wejścia w życie ustawy nowelizującej na 14 dni od dnia jej ogłoszenia. Jak najszybsze wejście w życie ustawy pozwoli na realizację strategicznych inwestycji koniecznych do zabezpieczenia bezpieczeństwa energetycznego państwa. Działania w zakresie dywersyfikacji kładą nacisk na realizację zadań umożliwiających przygotowanie systemu do współpracy z terminalem LNG. Do odbioru i rozprowadzenia gazu z nowego kierunku dostaw niezbędne jest wybudowanie gazociągów wpisanych na listę inwestycji towarzyszących.

Biorąc pod uwagę potrzebę długoterminowego zapewnienia stabilności dostaw do odbiorców krajowych, gazociągi międzysystemowe (interkonektory) planowane są przy założeniu, że powinny zapewniać możliwość wspomagania terminalu LNG i krajowych podziemnych magazynów gazu w pokrywaniu ewentualnych przerw w dostawach z tych źródeł lub na innych kluczowych kierunkach importu. Zadania te dopełnią realizowany obecnie program inwestycyjny i zapewnią osiągnięcie optymalnego poziomu dywersyfikacji. Wymienione w art. 38 pkt 2 gazociągi oraz połączenia międzysystemowe będą także mogły być wykorzystane do wspierania etapu rozwoju na terytorium Polski przemysłu wydobywczego gazu ze złóż niekonwencjonalnych.

Szybkie wprowadzenie dodatkowych inwestycji do ustawy będzie skutkowało podwyższeniem efektywności funkcjonowania systemu przesyłu gazu oraz poprawą stanu bezpieczeństwa energetycznego kraju w zakresie dostaw gazu na potrzeby gospodarki.

Charakterystyka i ocena przewidywanych, związanych z wejściem w życie aktu skutków prawnych

Biorąc pod uwagę doświadczenia z procesu planowania i przygotowania aktualnie realizowanych w oparciu o ustawę zadań inwestycyjnych, w projekcie nowelizacji wprowadzone zostały zmiany, które pozwolą na zwiększenie skuteczności przewidzianych w niej mechanizmów.

Nowelizacja ustawy w zakresie proponowanym w projekcie, w sposób istotny będzie oddziaływać na podmioty realizujące ww. przedsięwzięcia oraz na podmioty wykonujące działalność gospodarczą z nimi powiązaną, tj. projektantów, wykonawców oraz dostawców.

Zgodność z prawem europejskim, zainteresowanie w trybie przepisów o działalności lobbingowej, kwestia notyfikacji

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Działając na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2005 r. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosiła spółka PKN Orlen S.A.

Projekt podlegał konsultacjom na forum Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2013 r., w toku którego projekt uznany został za uzgodniony.

W toku prac nad ustawą w ramach Zespołu ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki Regionalnej oraz Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego województwo zachodniopomorskie pozytywnie zaopiniowało przedłożony projekt ustawy, co jest szczególnie istotne w kontekście faktu, iż na podstawie obecnie obowiązującej ustawy znaczna część inwestycji realizowanych jest właśnie na obszarze województwa zachodniopomorskiego. Potwierdza to, że przyjęte w przedmiotowej regulacji rozwiązania sprawdziły się w praktyce inwestycyjnej oraz mają pozytywny wpływ na sytuację regionów, w których są prowadzone.

Ustawa nakłada szczególnie szeroki zakres obowiązków na operatora systemu przesyłowego gazowego, spółkę Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A., która na mocy obowiązującego prawa jest odpowiedzialna za bieżące i długookresowe bezpieczeństwo funkcjonowania tego systemu oraz niezbędną rozbudowę sieci przesyłowej, w tym połączeń z innymi systemami gazowymi. Spółka realizuje zadania nałożone na nią ustawą od 2009 r.

Nadzór sprawowany przez Ministra Skarbu Państwa nad realizacją inwestycji w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz inwestycji towarzyszących, prowadzony na podstawie obecnie obowiązującej ustawy, oraz problemy sygnalizowane przez podmioty realizujące poszczególne zadania inwestycyjne wskazują na konieczność nowelizacji przedmiotowej ustawy w proponowanym zakresie.

W szczególności celowe jest dalsze uproszczenie i przyspieszenie realizacji procesu inwestycyjnego oraz usunięcie wątpliwości interpretacyjnych ujawnionych w trakcie

stosowania dotychczasowych przepisów ustawy w zakresie procedur formalno-prawnych.

Jednocześnie wymóg realizacji strategicznych (istotnych dla gospodarki krajowej) przedsięwzięć inwestycyjnych niezbędnych do zabezpieczenia efektywnego wykorzystania terminalu LNG w Świnoujściu, pociągających za sobą zwiększanie poziomu bezpieczeństwa energetycznego państwa poprzez m.in. dywersyfikację dostaw, jest uzasadnieniem dla uchwalenia przedmiotowej nowelizacji.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana regulacja

Projekt ustawy oddziaływać będzie na kilka kategorii podmiotów.

Do pierwszej należy zaliczyć podmioty, które będą realizowały inwestycje objęte zakresem projektowanej regulacji, tj.: inwestycje w zakresie terminalu, jak i inwestycje towarzyszące. Zgodnie z ustawą, w tym przypadku będzie to Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie, który realizować będzie inwestycje towarzyszące ujęte w rozszerzonym katalogu zawartym w art. 38 pkt 2 ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 700, z późn. zm.) (dalej: ustawa).

W stosunku do zadań realizowanych przez ten podmiot stosowane będą uproszczone i skoncentrowane w zakresie właściwości organów procedury administracyjnej, co umożliwi ograniczenie kosztów i czasu trwania procesu inwestycyjnego, a tym samym przyczyni się do poprawy warunków funkcjonowania wszystkich podmiotów korzystających z paliwa gazowego.

Drugą kategorię podmiotów objętych zakresem oddziaływania regulacji stanowią jednostki sektora publicznego, w tym jednostki administracji rządowej i samorządowej, zaangażowane jako organy właściwe do wydawania rozstrzygnięć lub przedstawiania stanowiska lub w inny sposób uczestniczące w procesach inwestycyjnych objętych zakresem ustawy. Projektowana regulacja spowoduje zwiększenie zakresu realizowanych inwestycji, co skutkować będzie zwiększeniem obowiązków ciążących na wojewodzie, który w szerszym niż dotychczas zakresie stanie się organem właściwym m.in. w sprawach z zakresu ustalenia lokalizacji inwestycji, pozwoleń na budowę inwestycji oraz wydawania zezwoleń na wejście na teren nieruchomości.

Ponadto omawiana regulacja wskazuje marszałka województwa, który stanie się jedynym organem właściwym w sprawie wydania pozwolenia wodnoprawnego, o którym mowa w art. 122 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, z późn. zm.), w stosunku do inwestycji objętych zakresem ustawy (o ile jest ono wymagane w danym przypadku). Dodatkowo będzie ona miała wpływ na działalność Państwowych Gospodarstw Leśnych Lasy Państwowe, jako że – w określonych przypadkach – dotyczy kwestii opłat za wycinkę drzew w lasach

pobieranych na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2013 r. poz. 627, 628 i 842) (dalej: u.o.p.).

Trzecią grupą podmiotów, na które oddziaływać będzie projektowana regulacja, są właściciele i użytkownicy wieczysti nieruchomości, a także podmioty, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe w stosunku do nieruchomości, których będą dotyczyć decyzje o lokalizacji inwestycji, stanowiące podstawę przejścia własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa oraz ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości.

Podmioty należące do trzech wymienionych powyżej kategorii są bezpośrednimi adresatami norm zawartych w projektowanej regulacji.

Do ostatniej – czwartej – grupy należą podmioty, na które projektowana ustawa wywrze pośredni wpływ w postaci zwiększenia popytu na wykonywane przez nie usługi i roboty. Przede wszystkim należy w tym miejscu wymienić podmioty świadczące usługi lub wykonujące roboty związane z budową i modernizacją infrastruktury gazowej.

2. Zakres konsultacji społecznych

Projekt zmian ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Skarbu Państwa. Ponadto projekt podlegał konsultacjom na forum Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz został przekazany do konsultacji społecznych z następującymi partnerami:

- 1) KK NSZZ „Solidarność”,
- 2) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- 3) Forum Związków Zawodowych,
- 4) Konfederacja Pracodawców Polskich,
- 5) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan,
- 6) Związek Rzemiosła Polskiego,
- 7) Business Center Club – Związek Pracodawców,
- 8) Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej,
- 9) Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska,

- 10) Polski Komitet Energii Elektrycznej,
- 11) Izba Gospodarcza Gazownictwa,
- 12) Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie”,
- 13) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
- 14) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
- 15) Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego,
- 16) Instytut Nafty i Gazu,
- 17) PSE Operator S.A.,
- 18) Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A.,
- 19) PERN „Przyjaźń” S.A.,
- 20) Grupa LOTOS S.A.,
- 21) Polski Koncern Naftowy ORLEN S.A.,
- 22) Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

W toku konsultacji społecznych najważniejszymi uwagami zgłoszonymi do projektu ustawy były propozycje dotyczące poszerzenia zakresu przedmiotowego i podmiotowego projektowanej ustawy.

Spółka PKN ORLEN S.A. postulowała doprecyzowanie ustawy, wskazując, że budowa przyłączy gazowych dla jednostek wytwórczych energii elektrycznej lub ciepłej jako inwestycji towarzyszących w rozumieniu projektu ustawy będzie obejmować budowę przyłączy do Krajowego Systemu Przesyłowego oraz bezpośrednich przyłączy (z pominięciem KSP) do Polskiego Odcinka Systemu Gazociągów Tranzytowych Jamał – Europa oraz o przyłączenia instalacji wytwórczych należących do strategicznych gałęzi gospodarki zużywających przemysłowo gaz ziemny, w tym między innymi dla przemysłu rafineryjnego, petrochemicznego oraz chemicznego.

Spółka PGNiG S.A. proponowała dodanie do katalogu inwestycji towarzyszących budowy instalacji magazynowych gazu, w tym bezzbiornikowego magazynowania gazu ziemnego o pojemności czynnej nie mniejszej niż 250 mln m³ wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi.

Izba Gospodarcza Gazownictwa sugerowała zmianę charakteru wprowadzanych udogodnień. W ocenie wnioskodawcy ustawodawca powinien wprowadzić kryteria przedmiotowe, a nie podmiotowe, aby korzystać mógł z nich każdy podmiot realizujący w Polsce wskazane inwestycje.

Ponadto równocześnie PGNiG S.A. i Izba Gospodarcza Gazownictwa wystąpiły o objęcie zakresem ustawy planowanej rozbudowy sieci dystrybucyjnej wysokiego ciśnienia.

Mając na uwadze, że celem nowelizowanej ustawy jest realizacja inwestycji ściśle określonych i bezpośrednio związanych z funkcjonowaniem terminalu LNG, wyżej wymienione propozycje nie zostały uwzględnione. Przedmiotowy akt ma charakter wyjątkowy i jako taki nie powinien posiadać zbyt obszernego zakresu przedmiotowego i podmiotowego. Przyjęty w projekcie ustawy zakres przedmiotowy koncentruje się wyłącznie na inwestycjach niezbędnych do funkcjonowania terminalu.

Należy jednocześnie wskazać, że w trakcie konsultacji społecznych zainteresowane podmioty wyraziły poparcie dla nowelizacji przedmiotowej ustawy, np. Wojewoda Wielkopolski stwierdził, że proponowane w projekcie zmiany są słuszne i w dużej części stanowią odpowiedź na problemy wynikające z praktyki i doświadczeń uzyskanych w trakcie prowadzonych postępowań administracyjnych na podstawie obowiązującej ustawy.

3. Wpływ wprowadzenia zmian do ustawy na rozwój infrastruktury gazowej

Jednym z głównych celów projektowanej ustawy jest stworzenie optymalnych warunków – w szczególności w zakresie prowadzenia procesu inwestycyjnego – rozwoju infrastruktury gazowej w kraju. Na podstawie omawianej regulacji nastąpi zwiększenie liczby projektów towarzyszących inwestycji w zakresie terminalu. Ponadto wprowadzenie w życie nowelizacji ustawy będzie skutkowało istotnym skróceniem czasu trwania procesów inwestycyjnych oraz obniżeniem ich kosztów.

Inwestycje infrastrukturalne

Szacowany wpływ projektowanej ustawy na rozwój infrastruktury przesyłowej gazu ziemnego został przedstawiony w poniższej tabeli, która obejmuje wykaz inwestycji towarzyszących dodawanych na mocy projektowanej regulacji.

Lp.	Gazociąg	Opis projektu	Parametry techniczne			
			Średnica [mm]	MOP [MPa]	Długość [km]	Przepustowość [tys. m ³ /h]
1	Gustorzyn – Włocławek – Gdynia	Układ ten stanowi część wschodniego odcinka Korytarza Północ – Południe. System gazociągów umożliwi przesył gazu w kierunku północnym, zapewniając możliwość zaspokojenia potrzeb rynku w obszarze oddziaływania tego gazociągu. Zapewni bezpieczeństwo dostaw w szczególności do rozwijającego się rynku elektroenergetyki.	do 1000	8,4	258	330/560* Ciśnienie początkowe 6,0/8,0* MPa *z tłocznia w Gustorzynie
2	Hermanowice – Strachocina – Pogórska-Wola – Tworzeń – Tworóg – Odolanów	System gazociągów stanowi przedłużenie Korytarza Północ – Południe na wschód. Umożliwia przesył gazu przez Górny Śląsk i Podkarpacie na Słowację z wykorzystaniem połączenia międzysystemowego Polska – Słowacja, jak również przesył gazu w odwrotnym kierunku od strony Ukrainy.	do 1000	8,4	570	580*/700** Ciśnienie początkowe 8,0 MPa *tłocznia w Hermanowicach ** dodatkowa tłocznia w Pogórskiej Woli

3	Hermanowice – Jarosław – Głuchów – Pogórska Wola	Udrożnienie odcinka starego układu oraz konieczność dostosowania do przyszłej reorganizacji funkcjonowania tego układu przesyłowego. Poprawia bezpieczeństwo eksploatacji.	700	8,4	170	745 Ciśnienie początkowe 8,0 MPa
4	Tworóg – Kędzierzyn – Zdzieszowice – Wrocław	Podstawowa nitka Korytarza Północ – Południe. Połączenie układu Lwówek – Odolanów z systemem na Górnym Śląsku. Przedłużenie tego układu stanowić będzie połączenie międzysystemowe Polska – Czechy.	1000	8,4	200	1140 Ciśnienie początkowe 5,5 MPa
5	Skoczów – Komorowice – Oświęcim – Tworzeń	Rozbudowa istniejącego połączenia międzysystemowego Polska – Czechy. Element Korytarza Północ – Południe.	700	8,4	100	260 Ciśnienie początkowe 4,5 MPa
6	Legnica – Polkowice – Żary	Zwiększenie przepustowości układu przesyłu gazu w zachodniej części Polski, zapewnia bezpieczeństwo dostaw oraz rozwój rynku w rejonie Dolnego Śląska na obszarach województw dolnośląskiego i lubuskiego.	300	5,5	110	54 Ciśnienie początkowe 4,5 MPa

7	Kotowo – Zielona Góra	Zwiększenie przepustowości układu przesyłu gazu w zachodniej części Polski, zapewnia bezpieczeństwo dostaw oraz rozwój rynku w rejonie Ziemi Lubuskiej na obszarze województwa lubuskiego.	500	8,4	70	250 Ciśnienie początkowe 5,0 MPa
8	Rembelszczyzna – Wronów – Rozwadów – Strachocina	Konieczność dostosowania do przyszłej reorganizacji funkcjonowania układu przesyłowego w południowo-wschodniej i wschodniej Polsce.	do 1000	8,4	360	980 Ciśnienie początkowe 6,0 MPa
9	Rembelszczyzna – Mory – Wola Karczewska	Gazociąg stanowi element tzw. pierścienia warszawskiego. Zapewnienie bezpieczeństwa dostaw i rozwoju rynku w rejonie Warszawy i Mazowsza.	700	8,4	110	538 Ciśnienie początkowe 5,5 MPa
10	Gustorzyn – Łódź – Piotrków Trybunalski – Tworóg	Układ przesyłowy umożliwi doprowadzenie gazu z terminalu LNG do odbiorców zlokalizowanych w centralnej Polsce.	do 1000	8,4	350	1170 Ciśnienie początkowe 5,5 MPa z tłocznia w środkowej części
11	Wronów – Kozienice – Radom – Piotrków Trybunalski –	Planowany gazociąg połączy zachodni i wschodni odcinek Korytarza Północ –	do 1000	8,4	405	560 Ciśnienie początkowe

	Odolanów	Południe, umożliwiając przesył gazu importowanego przez terminal LNG w różnych kierunkach.				5,5 MPa
12	Płońsk – Olsztyn	Gazociąg będzie stanowił połączenie sieci przesyłowej z odbiorcami gazu w rejonie północnej Polski, zapewni bezpieczeństwo dostaw i rozwój rynku na terenie województwa warmińsko-mazurskiego.	500	8,4	150	250 Ciśnienie początkowe 6,0 MPa
13	Międzysystemowy gazociąg Polska – Czechy	Element priorytetu infrastrukturalnego UE – Korytarz Północ – Południe. Dostęp do tzw. Korytarza Południowego (np. projekt Nabucco). Możliwość eksportu nadwyżek LNG i gazu łupkowego.	do 1200	8,4	50	1400 Ciśnienie początkowe 5,5 MPa
14	Międzysystemowy gazociąg Polska – Słowacja	Element priorytetu infrastrukturalnego UE – Korytarz Północ – Południe. Dostęp do tzw. Korytarza Południowego (np. projekt Nabucco). Możliwość eksportu nadwyżek LNG i gazu łupkowego.	do 1200	8,4	64	1300 Ciśnienie początkowe 7,0 MPa

15	Międzysystemowy gazociąg Polska – Litwa	Element priorytetu infrastrukturalnego UE – BEMIP. Możliwość eksportu nadwyżek LNG i gazu łupkowego do krajów bałtyckich. Zapewni rozwój rynku gazu w północno-wschodniej Polsce.	700	8,4	351	460 Ciśnienie początkowe 6,0 MPa
----	--	---	-----	-----	-----	--

Realizacja proponowanych inwestycji umożliwi przesył znacznych ilości gazu z różnych kierunków (dywersyfikacja), zwiększając tym samym bezpieczeństwo energetyczne kraju oraz integrację rynków europejskich.

Zdolności przesyłowe poszczególnych gazociągów, zaproponowanych w art. 38 pkt 2 lit. k–x, są pochodną wielkości wprowadzonego strumienia gazu oraz poziomu ciśnień występujących w rurociągach (układach gazociągów), a także sposobu prowadzenia ruchu w systemie przesyłowym. Przepustowości te w poszczególnych gazociągach będą wynosiły od kilkudziesięciu tys. m³/h do nawet kilku mln m³/h przy pewnych określonych parametrach.

Rozbudowa systemu przesyłowego pozwoli na dostawy paliwa na rozwijający się polski rynek gazu, w tym w szczególności do odbiorców z sektora elektroenergetycznego. Dodatkowo rozbudowa systemu umożliwi transport gazu pochodzącego z niekonwencjonalnych źródeł gazu – gazu łupkowego w przewidywanej ilości od 2 do 10 mld m³/rok, a także z innych alternatywnych (nowych) kierunków dostaw w ilościach: Słowacja – 5,7–9,5 mld m³/rok; Czechy (nowe połączenie) – 6,5–10 mld m³/rok (od 2020 r.); a także zwiększenie odbioru gazu z terminalu LNG w Świnoujściu po jego rozbudowie do docelowej przepustowości 7,5 mld m³/rok oraz odbiór gazu z SGT w ilościach wyższych niż obecnie odbierane. Budowa połączenia Polska – Litwa pozwoli na eksport gazu w ilości 2,3 mld m³/rok, natomiast połączenia z systemami Słowacji i Czech pozwolą na eksport gazu w kierunku tych krajów w ilościach odpowiednio ok. 4,7 i 5 mld m³/rok.

Pozostałe inwestycje towarzyszące, określone w art. 38 pkt. 2 lit. y–z, zostały przedstawione w poniższej tabeli:

Lp.	Nazwa inwestycji	długość/powierzchnia
1	budowa gazociągów o średnicy nie mniejszej niż 200 mm i maksymalnym ciśnieniu roboczym MOP nie mniejszym niż 5,5 MPa łączących sieć przesyłową z jednostkami wytwórczymi lub jednostkami kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne o mocy przyłączeniowej nie mniejszej niż 5000 m ³ /h, wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi	450 km

2	budowa tłoczni gazu niezbędnych do funkcjonowania gazociągów, o których mowa w lit. a–y, o przepustowości nie mniejszej niż 50 000 m ³ /h wraz z infrastrukturą niezbędną do ich obsługi	ok. 32 ha
---	---	-----------

Optimalizacja czasu trwania procesów inwestycyjnych

Wprowadzenie w życie projektowanych przepisów pozytywnie wpłynie na czas trwania procesu inwestycyjnego w dwojaki sposób. Po pierwsze, przez zwiększenie pewności w zakresie planowania czasu trwania procesu inwestycyjnego, dzięki czemu możliwe będzie zmniejszenie nakładów finansowych na poszczególne inwestycje. Przewidywalność terminów realizacji jest uzyskiwana przez natychmiastową wykonalność decyzji administracyjnych, skrócone terminy do wnoszenia środków zaskarżenia, rozpatrywania odwołań i skarg oraz ograniczenie możliwości stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnych.

Po drugie, czas trwania procesów inwestycyjnych zostanie istotnie ograniczony. Głównym powodem zaoszczędzenia czasu jest uniknięcie wprowadzania gazociągów do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, skrócony czas wydawania decyzji o pozwolenie na budowę oraz skrócenie okresu pozyskiwania gruntów pod inwestycję. Z uwagi na możliwość równoczesnej realizacji zmiany w studium uwarunkowań i koncepcji zagospodarowania terenu, a także uzyskiwania decyzji środowiskowej oraz zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego należy ocenić, że łączny czas oszczędzany w wyniku realizacji inwestycji w trybie znowelizowanej ustawy terminalowej wyniesie od 14 do 23 miesięcy.

Obniżenie kosztów realizacji inwestycji

Nowelizacja ustawy terminalowej spowoduje daleko idące obniżenie kosztów realizacji inwestycji, co z kolei umożliwi realizację większej liczby projektów. Oszczędności wynikać będą ze skrócenia i uproszczenia procesu inwestycyjnego oraz ze zmiany w zakresie pobierania opłat za usunięcie drzew i krzewów z terenów lasów.

W odniesieniu do projektowanych zmian w zakresie opłat za usunięcie drzew i krzewów z terenów lasów należy podkreślić, że nie uprzywilejowują one inwestora działającego na podstawie ustawy terminalowej w stosunku do innych podmiotów

prowadzących procesy inwestycyjne poza trybem przedmiotowej specustawy. Projektowane zwolnienie inwestora z opłat za usunięcie drzew w przypadkach, o których mowa w art. 83 ust. 6 u.o.p., zrównuje sytuację prawną inwestora z sytuacją innych podmiotów realizujących inwestycje na zasadach ogólnych, w takim bowiem przypadku opłaty w sytuacjach, o których mowa w art. 83 ust. 6 u.o.p., nie są pobierane z uwagi na to, że omawiany przepis wyłącza obowiązek uzyskiwania zezwoleń na usunięcie drzew w lasach, a z kolei przepis art. 84 ust. 2 i 3 wyżej wspomnianej ustawy wiąże obowiązek uiszczenia opłat z obowiązkiem uzyskania zezwolenia na usunięcie drzew.

Szacuje się, że przywrócenie względem inwestycji objętych zakresem nowelizowanej ustawy standardu dotyczącego opłat za usunięcie drzew i krzewów obowiązującego poza reżimem specustawy terminalowej (w jej dotychczasowym brzmieniu) będzie skutkowało uniknięciem dodatkowych kosztów po stronie inwestora w wysokości ok. 920 mln zł, które obciążąłyby odbiorców gazu.

Podkreślenia wymaga, że zaproponowane zmiany nie przyznają inwestorowi wsparcia o charakterze selektywnym, korzystniejszym od tego, z którego inni przedsiębiorcy mogą korzystać na zasadach ogólnych. Podsumowując, przedmiotowa zmiana skutkować będzie przywróceniem stanu prawnego sprzed wejścia w życie ustawy terminalowej z dnia 24 kwietnia 2009 r.

Wpływ regulacji na pracochłonność i poziom obciążeń administracyjnych

Projektowana nowelizacja nie będzie skutkować zwiększeniem pracochłonności i poziomu obciążeń administracyjnych dla wojewodów w stosunku do zadań, jakie postawiła przed wojewodami obecnie obowiązująca ustawa o inwestycjach w zakresie terminalu. Na podstawie tej ustawy wojewodowie przeprowadzili szereg postępowań o charakterze jednorazowym (dotyczących wskazanych w ustawie inwestycji), a zatem w zakresie obciążenia wojewodów projektowana nowelizacja będzie raczej kontynuacją stanu obecnego aniżeli będzie skutkować dodaniem wojewodom dodatkowych, nowych zadań. Ponadto porównywalny zakres czynności jest wykonywany do tej pory w trybie funkcjonującego porządku prawnego, w którym organem właściwym do wydania pozwolenia na budowę jest wojewoda. W toku procedowania sprawdza on dokumenty, w tym dokumenty lokujące gazociąg w Planie zagospodarowania. Obecnie w ramach specustawy na podstawie dostarczonych przez inwestora opinii właściwych urzędów

gmin będzie wydawana decyzja lokalizacyjna, której konsekwencją będzie wydane pozwolenie na budowę, które będzie obowiązujące. Zatem nie będzie to stanowić dodatkowego obciążenia wojewody, gdyż w normalnym przypadku prawnym te dokumenty byłyby analizowane i weryfikowane. Przyjmuje się, że będzie to stanowiło porównywalną pracochłonność.

W odniesieniu do kwestii ustanowienia wojewody organem egzekucyjnym obowiązków niepieniężnych wynikających z decyzji wydanych na podstawie ustawy, to zmiana ta ma na celu skonsolidowanie postępowania w ramach jednego organu, co przyczyni się do jego przyspieszenia i zwiększenia efektywności procedury. Dotychczasowe doświadczenia inwestora z realizacji inwestycji na bazie obecnej specustawy wskazują ponadto, że przypadki egzekucji obowiązków niepieniężnych wynikających z decyzji wydanych na podstawie ustawy miały charakter incydentalny. W rezultacie także i ta zmiana nie będzie skutkowała istotnym zwiększeniem nakładu pracy po stronie urzędów wojewódzkich.

Ponadto przedmiotowa ustawa skutkować będzie zmniejszeniem zakresu obowiązków ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Projektowany przepis art. 15 ust. 6 wyłącza, wyrażony w art. 32 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, wymóg uzyskania zgody ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej na budowę gazociągów o zasięgu krajowym oraz tych, których budowa wynika z umów międzynarodowych. Wyżej wspomniany przepis Prawa budowlanego został wprowadzony do Prawa budowlanego jako realizacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE (Dz. Urz. UE L 211 z 14.08.2009, s. 94), która dopuszcza ograniczenia udzielania zezwoleń na budowę i eksploatację systemu gazociągów w określonych sytuacjach. Jeżeli zatem ustawodawca decyduje o tym, że w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa celowe jest zrealizowanie konkretnych inwestycji, to nie ma potrzeby przeprowadzania kolejnego postępowania, w którym minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej miałby weryfikować zasadność realizacji tej konkretnej, zatwierdzonej już przez ustawodawcę inwestycji.

W odniesieniu do inwestora, zostaną na niego nałożone nowe obowiązki administracyjne, w szczególności obowiązek dopełnienia wymogów związanych ze składaniem wniosku o wydanie pozwolenia na budowę inwestycji w zakresie terminalu (projektowany art. 16 ust. 2) oraz obowiązek uzyskania opinii poszczególnych organów (projektowany art. 6 ust. 3). Jednakże zmiany te będą zrównoważone przez usprawnienie pewnych elementów procesu inwestycyjnego (np. uniknięcie wprowadzania gazociągów do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, skrócony czas wydawania decyzji o pozwolenie na budowę oraz skrócenie okresu pozyskiwania gruntów pod inwestycję). Ogół zmian dotyczących obowiązków administracyjnych inwestorów będzie skutkował istotnym przyspieszeniem procesów inwestycyjnych i obniżeniem poziomu obciążeń administracyjnych.

Nie przewiduje się zwiększenia pracochłonności i poziomu obciążeń administracyjnych dla innych podmiotów uczestniczących w realizacji inwestycji w trybie ustawy.

Przedmiotowa regulacja dotyczy realizacji procesów inwestycyjnych, nie będzie miała przy tym ścisłego wpływu na ochronę środowiska. Nowe regulacje nie zmieniają merytorycznie dotychczas przyjętego ładu prawnego w tym zakresie. Określenie wpływu projektowanego uprawnienia wojewody do zobowiązania inwestora w pozwoleniu na budowę inwestycji w zakresie terminalu do przesadzenia drzew lub krzewów we wskazane miejsce (projektowany art. 16 ust. 3) nie będzie miał negatywnego wpływu na skuteczność ochrony cennych przyrodniczo drzew usytuowanych na terenach objętych przedmiotowymi inwestycjami.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235, z późn. zm.) w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ określa warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich. Jeśli z przeprowadzonej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba wykonania kompensacji przyrodniczej lub zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na

środowisko, właściwy organ w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nakłada obowiązek wykonania odpowiednich działań (por. art. 82 ust. 1 pkt 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie). Oznacza to, że zmiana brzmienia art. 16 ust. 3 ustawy nie będzie zagrażała skuteczności ochrony cennych przyrodniczo drzew.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Inwestycje objęte zakresem regulacji, tj. inwestycje towarzyszące inwestycji w zakresie terminalu LNG, będą finansowane ze środków pozabudżetowych, ze środków własnych inwestora oraz kredytów pozyskanych przez inwestorów dla celów ich realizacji, w związku z czym – co do zasady – ich realizacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na sektor finansów publicznych.

Finansowanie niektórych inwestycji objętych zakresem przedmiotowej regulacji odbędzie się z udziałem środków Unii Europejskiej. Należy również zaznaczyć, że nie przewiduje się wyłączenia stosowania ustawy – Prawo zamówień publicznych w zakresie umów niezbędnych do realizacji rozszerzonego wykazu inwestycji określonych w projektowanej ustawie.

Koszty budżetowe

Do kosztów budżetowych zaliczyć należy koszty wywłaszczeń nieruchomości pod obiekty powierzchniowe gazociągów oraz tłoczni. Łączny koszt wywłaszczeń pod obiekty powierzchniowe szacuje się na ok. 77,4 mln zł. Koszt ten został opracowany na podstawie szacowanej łącznej powierzchni nieruchomości podlegających wywłaszczeniu – ok. 77 ha oraz przy założeniu ceny nieruchomości w wysokości 50–100 zł/m² ³⁾.

Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań przyjętych przez wojewodów wynosi:

- 1) w 2014 r. – 0 zł;
- 2) w 2015 r. – 300 tys. zł;
- 3) w 2016 r. – 21 510 tys. zł;

³⁾ Przyjęty na potrzeby szacunków przedział cenowy jednego m² nieruchomości został opracowany na podstawie danych historycznych zebranych z dotychczasowych doświadczeń z realizacji inwestycji podlegających nowelizowanej ustawie.

- 4) w 2017 r. – 10 140 tys. zł;
- 5) w 2018 r. – 21 050 tys. zł;
- 6) w 2019 r. – 13 840 tys. zł;
- 7) w 2020 r. – 3 000 tys. zł;
- 8) w 2021 r. – 1 500 tys. zł;
- 9) w 2022 r. – 6 080 tys. zł;
- 10) w 2023 r. – 0 zł.

Zgodnie z przyjętymi założeniami w 2022 r. zostaną poniesione ostatnie koszty związane z uchwaleniem ustawy.

Warto podkreślić, że w odniesieniu do inwestycji liniowych, koszty związane z ustanowieniem służebności dla gazociągów przesyłowych nie będą obciążały budżetu państwa, gdyż będą ponoszone bezpośrednio przez inwestora.

Dodatkowo uwzględnić należy koszty związane z wyłączeniem gruntów z produkcji leśnej, przy czym koszt ten nie będzie w całości obciążał sektora finansów publicznych, ponieważ jest on ponoszony przez podmiot posiadający tytuł do danego gruntu, a zatem jedynie w części przypadków będą to jednostki samorządu terytorialnego. Łączny szacunkowy koszt wyłączenia gruntów z produkcji leśnej szacuje się na ok. 24 mln zł. Koszt ten został opracowany na podstawie szacowanej łącznej powierzchni leśnych podlegających wygaszeniu zarządu – ok. 300 ha oraz przy założeniu stawki jednostkowej wyłączenia gruntów spod produkcji leśnej w wysokości 80 000 zł/ha ⁴⁾.

Wpływy budżetowe

Wejście w życie projektowanych zmian ustawy spowoduje pozytywne skutki finansowe dla sektora finansów publicznych. Projektowane rozwiązania umożliwią znacznie szybszą realizację prac w zakresie także przygotowania i realizacji inwestycji towarzyszących w rozumieniu ustawy. Realizacja powyższych inwestycji spowoduje znaczące zwiększenie wpływów budżetowych z tytułu podatku VAT oraz pośrednio również z podatków dochodowych od wykonawców, podwykonawców oraz pracowników zatrudnionych przy ich realizacji. Zwiększą się również przychody gmin

⁴⁾ Przyjęta na potrzeby szacunków wartość jednostkowej stawki wygaszania zarządu dla powierzchni leśnych została opracowana na podstawie danych historycznych zebranych z dotychczasowych doświadczeń z realizacji inwestycji podlegających nowelizowanej ustawie.

z tytułu podatku od nieruchomości od nowo powstałych obiektów budowlanych oraz z tytułu opłaty eksploatacyjnej.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przewiduje się, że wejście w życie ustawy pozytywnie wpłynie na konkurencyjność polskiej gospodarki, poprawi sytuację na rynku pracy, wzmocni polskich przedsiębiorców oraz ożywi koniunkturę gospodarczą. Szacuje się, że w wyniku nowelizacji ustawy dochody ludności zwiększą się o ok. 1,0 mld zł.

Kwota ta stanowi dochód ludności z tytułu:

- a) odszkodowań zgodnie z art. 23 ust. 1 za nieruchomości, użytkowanie wieczyste oraz ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 20 ust. 3, 4 i 12, tj. przysługujących dotychczasowym właścicielom, użytkownikom wieczystym lub osobom, którym przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości. Zobowiązaniem do zapłaty odszkodowań za wywłaszczenie nieruchomości, wygaśnięcie prawa użytkowania wieczystego lub wygaśnięcie ograniczonych praw rzeczowych jest wojewoda.

Inwestor, na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, może pokryć koszty ustalenia wysokości tych odszkodowań.

- b) odszkodowań przysługujących właścicielom za ograniczenie w sposobie korzystania z nieruchomości w celu zapewnienia prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z konserwacją lub usuwaniem awarii zgodnie z art. 24 ust. 1. Decyzje w zakresie odszkodowania wydaje wojewoda. Obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża inwestora. Inwestor na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą pokrywa koszty ustalenia wysokości odszkodowań.

Są to odszkodowania, które zostaną wyliczone na podstawie operatów szacunkowych opracowanych przez uprawnionych rzeczoznawców działających na zlecenie wojewodów. Kwota powyższych odszkodowań poza zakresem objętym regułą budżetową będzie finansowana przez inwestora. Koszty opracowania operatów zostaną poniesione w 100% przez Inwestora na mocy porozumień podpisanych z wojewodą, w związku z czym nie będą one obciążać budżetu wojewody.

Dotychczasowa praktyka wykazała, że w latach ubiegłych dla ok. 4 tys. działek wystąpiono o wypłatę odszkodowań na kwotę ok. 200 mln zł. Należy przyjąć, że dla nowo budowanych gazociągów przesyłowych (objętych specustawą) wraz z całą infrastrukturą towarzyszącą mogą to być wielkości 4 do 5 razy większe w stosunku do poprzednich poniesionych i wypłaconych. W związku z powyższym należy przypuszczać, że podana kwota 1 mld zł dla inwestycji objętych specustawą jest właściwie oszacowana.

Zapewnienie możliwości ciągłego i stabilnego dostarczania surowców energetycznych za pomocą sieci przesyłowych jest niezbędne do zapewnienia rozwoju gospodarczego oraz stabilnego funkcjonowania państwa, jak również do zaspokojenia potrzeb odbiorców końcowych (gospodarstw domowych oraz odbiorców komercyjnych). Jak wykazują statystyki, zużycie gazu w Polsce jest średnio 3-krotnie niższe od średniego zużycia w UE. Rozwój gospodarczy Polski powoduje wzrost zużycia gazu ziemnego, co z kolei wymaga wykorzystania dostępnego potencjału w zakresie wydobycia gazu oraz budowy infrastruktury dla jego transportowania.

Opierając się na dotychczasowych doświadczeniach w zakresie realizacji inwestycji towarzyszących inwestycjom w zakresie terminalu, należy oczekiwać, że kontynuacja i rozwinięcie programu inwestycyjnego dla sieci przesyłowej pozytywnie wpłynie na konkurencyjność polskiej gospodarki i wzmocnienie pozycji polskich przedsiębiorców.

Szacuje się, że zintegrowanie krajowego rynku gazu z rynkami krajów sąsiednich powinno się przełożyć na spadek cen gazu w Polsce o ok. 10% (przy założeniu aktualnego zróżnicowania cen między rynkiem polskim a rynkami Europy Zachodniej), co przy obecnym poziomie cen i zużycia gazu przekłada się na roczne oszczędności konsumentów w wysokości ok. 1,9 mld zł.

Bezpieczeństwo energetyczne w zakresie dostaw gazu do Polski może być zrealizowane przez pełne zintegrowanie krajowego systemu przesyłowego z systemami gazowniczymi krajów ościennych, możliwe do osiągnięcia w wyniku budowy gazociągów międzysystemowych o znacznej przepustowości. Ich realizacja wraz z intensywną modernizacją i rozbudową sieci krajowej zapewni uzyskanie dostępu do nowych kierunków i źródeł dostaw gazu ziemnego, dzięki czemu możliwe będzie dostarczanie gazu do odbiorców po cenach możliwych do zaakceptowania przez gospodarkę. Do kluczowych priorytetów inwestycyjnych należą budowa i rozbudowa

połączeń międzysystemowych na linii północ – południe oraz integracja gazowych systemów przesyłowych w regionie basenu Morza Bałtyckiego. Połączenia te, wraz z rozbudową terminalu skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu i krajowej sieci przesyłowej, stanowiąc będą niezwykle istotne elementy procesu budowy wspólnego regionalnego rynku gazu. Główną rolę w tym procesie odgrywać będzie terminal LNG, który przez połączenie systemów przesyłowych będzie mógł również oddziaływać na rynki krajów sąsiednich, wzmacniając stopień integracji rynku i funkcjonujące mechanizmy konkurencyjne. Rozbudowany system połączeń będzie sprzyjał rozwojowi gospodarki krajowej, zapewniając dostęp krajowym przedsiębiorstwom do nowego rynku dostawców gazu w Europie Zachodniej i Środkowej. Oba te czynniki, tj. system połączeń międzysystemowych i terminal LNG, stanowiąc będą uzupełniające się elementy strategii dywersyfikacji, które zapewnią możliwość niezawodnego dostarczania paliwa gazowego dla potrzeb krajowych odbiorców po konkurencyjnych cenach. Wejście w życie znowelizowanej ustawy pozwoli również na zabezpieczenie efektywnego funkcjonowania terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego.

Wzrost bezpieczeństwa energetycznego Polski osiągnięty zostanie również przez wzrost krajowej produkcji gazu ziemnego (ze złóż niekonwencjonalnych) i związane z tym inwestycje w zakresie rozbudowy infrastruktury towarzyszącej (tj. gazociągów, tłoczni, magazynów, stacji gazowych itp.). Dodatkowy wolumen gazu wydobyty ze złóż krajowych może być wykorzystany do zaspokojenia popytu wewnętrznego, jak również może zostać sprzedany na rynku europejskim. W dalszej perspektywie dodatkowe źródła wydobycia gazu ziemnego mogą przyczynić się do zmiany roli Polski z importera na eksportera gazu ziemnego, co wpłynęłoby na znaczną poprawę bilansu handlowego.

Fakt realizowania przewidzianych w projekcie ustawy przedsięwzięć budowlanych o znaczącej skali pozytywnie wpłynie na rynek pracy przez zaangażowanie znacznej liczby specjalistów i robotników z różnych branż gospodarki, a w szczególności branży budowlanej, oraz ożywienie koniunktury gospodarczej przez stymulowanie zamówień dla sektora prywatnego. Szacuje się, że wprowadzenie zmian przewidzianych w projekcie ustawy spowoduje powstanie ok. 5700 nowych miejsc pracy w perspektywie 10 lat.

Duży popyt na rynku pracy może spowodować wzrost wynagrodzeń w najbardziej poszukiwanych grupach zawodowych.

Ponadto wprowadzone do ustawy zmiany będą zachęcały inwestorów do intensyfikacji prowadzonych działań, co przełoży się na większą liczbę realizowanych projektów inwestycyjnych. Dzięki temu możliwy będzie bardziej intensywny import know-how z zagranicy, wykształcenie nowych kompetencji, szybszy napływ nowych technologii (szczególnie w projektach związanych z infrastrukturą gazociągową, tłoczeniową, magazynową) oraz wykorzystanie potencjalnych korzyści skali. W odniesieniu do przedsiębiorstw, spadek kosztów i czasu realizacji inwestycji przełoży się na możliwość wypracowania dodatkowej marży, która może być później reinwestowana w kolejne projekty inwestycyjne.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja przyczyni się przede wszystkim do rozwoju regionów, w których zlokalizowane zostaną inwestycje objęte zakresem ustawy.

Do głównych – istotnych z punktu widzenia rozwoju regionalnego – korzyści wynikających z realizacji procesów inwestycyjnych należą:

- korzyści jednostek samorządu terytorialnego, na terenie których będą realizowane inwestycje, z tytułu podatków (głównie podatek od nieruchomości). Środki te będą inwestowane i przyniosą dodatkowe możliwości rozwoju regionów;
- podniesienie poziomu innowacyjności gospodarki w regionach, przez dostęp do wysoko rozwiniętych technologii wykorzystujących paliwo gazowe;
- zwiększenie dostępu do infrastruktury gazowniczej, co umożliwi zwiększenie liczby inwestycji, w szczególności w sektorach energetycznym i ciepłowniczym;
- wzrost udziału gazu w strukturze pierwotnych źródeł energii korzystnie wpłynie na stan środowiska naturalnego, z uwagi na fakt, że gaz ziemny jest relatywnie czystym paliwem kopalnym i może stanowić alternatywę dla węgla oraz ropy naftowej.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 5 lutego 2014 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1570.2013/9/mrz

dot.: RM-10-9-14 z 31.01.2014 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami, wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2013 r. Nr 743 j.t. z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo znak RM-10-9-14 z 31.01.2014 r.), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Artur Nowak-Far

Do wiadomości:

Pan Włodzimierz Karpiński
Minister Skarbu Państwa

